

Slavica Juhas

RUŠEVINE GANGLOTA

www.digitalne-knjige.com

Slavica Juhas

RUŠEVINE GANGLOTA

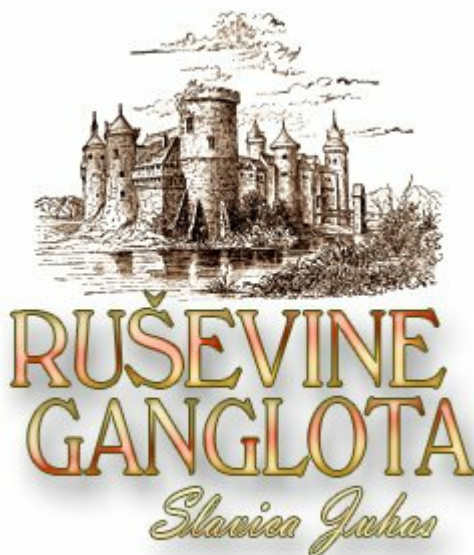

2020.godine

Svi korisnici digitalnih knjiga by Impero present, dužni su poštivati ugovor o korištenju digitalnih knjiga koji se nalazi u prilogu knjige:

Više podataka o našim drugim izdanjima moći ćete saznati ukoliko posjetite našu web stranicu, koja se nalazi na slijedećoj adresi:

<http://www.digitalne-knjige.com>

Naslovnica: Slavica Juhas

Uredila: Zlata Knez

Ilustracije: Dubravka Tominić

© Copyright Slavica Juhas. Sva prava pridržana.

Ni jedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kom obliku ili na bilo koji način uklopiti u drugi rad, prenijeti u bilo koju formu: bez pismenog odobrenja autora, uvažavajući sva autorska prava.

*Nemoj me tražiti ni zvati,
jer naš dvorac je namjerno srušen.
Nemamo se kamo vratiti.
A plamen ljubavi ugasio se
pod ruševinama Ganglota.*

Slavica Juhas

Pripremila : Slavica Juhas

Uredio i obradio: Nenad Grbac

NAJJAČA BOL NAJTIŠE PLAČE

UCVILJENE RIME

*Čuješ li tišinu ove zlosretnice,
iz koje stihijske izranjaju rime?
Čuješ li kmek iza zagrizene usnice?
Čuješ li moju dušu? Čuješ li svoje ime?*

*Zašto se ne odazoveš, proklet da si,
kad znam da podložan si mirakulima,
i da moje duše najtiši uzdasi
ko cikloni zavijaju ti u ušima.*

*Utekni iz mračare egocentričnosti,
kaži da trebaš me i skрати nam muke.
Kad pomakneš bar mali prst voljnosti,
ja k tebi pružit ću raširene ruke.*

*Izreci ljubav, povedi me sa sobom,
i dat ću ti da čitaš neispisane tajne,
koje u venama plutaju sa žalobom
i vežu se u bolne, stihaste kolajne.*

*Zagrli me otkrivenjem, ali lahni i glas,
jer sumnje će me obnoć tugom žrvnjati
ako nasluta ostane između nas
i zamuti sve što želim znati.*

*Uđi u samoću ove zlosretnice,
iz koje ucviljene izranjaju rime.
Utišaj kmek iza zagrizene usnice.
Čuj moju dušu... (šapće tvoje ime).*

ONA ŠTO SPAVA

*Sve sam ti rekla. Sada gasim svjetlo
da s mrklim mrakom iščeznu i riječi,
kojima ne znam svrhu ni podrijetlo,
ni tko nasilno želi da te ovjekovječi.*

*To nisam ja. Ja sam u sebi muk
koji ne umije šturu riječ prozboriti,
ali kada u ponoć začujem zvižduk,
zapisujem sve što veli mi Uzoriti.*

*Kroz njegove oči zavoljela sam
sve što i On vidi u tvom duhu,
ali kada kradomice k tebi kasam,
uviđam, zagrezla sam u neposluhu.*

*Pisana riječ postade stalna misao,
košnica zabranjenih maksima,
u kojoj ti si božanstveno zamirisao,
kao dašak fortune u mojim grudima.*

*Misao me prebacila na stanputicu,
razbuktala je sve osjećaje u nama.
Ispricom moranja gasila je krivicu,
što ne oduprijeh se srčanim psinama.*

*A na početku bijaše tek kratka riječ
pa misao, koja naslutom zaokuplja,
pa osjećaji, koji mrmorili su preveć,
pa pjesništvo koje perom suze skuplja.*

*Hoću li noćas smoći dovoljno snage
da u mraku tužnoj duši razbistrim oči
i da ju izvedem iz mozgovne rupčage,
u kojoj anđeo pjeva, i vapi u jadoći?*

*Sve sam ti rekla. Sad gasim svjetiljku
da novi stil života pronađem u mraku;
da ne vidim papir, ni trag tebe u ožiljku,
i da od penkale odmorim umlje i šaku.*

*Sutra ću svjetini (i samoj sebi) reći
da nikada za te život ne bih dala,
da igrala sam se u snu besjedeći...
da ti si tek vučnica do vrha anala.*

*Zaspat ću pod ugašenim lampama
da duši pružim barem malo pokoja,
ali ti ćeš u sebi znati, i bez pjesama,
da ona što spava zauvijek je tvoja.*

VATRENA PTICA

*Kako da trpko življenje preusmjerim,
izvedem ga iz nesnošljive jadnoće?
Kako da ispaćenu dušu uvjerim
da nema suživota gdje suze se toče?*

*Iz ljubavne nepogode sipi kišica,
na uspuhane grudi neprestance lije.
Gdje nekoć zbila se duhovna igrica,
danas je poimanje u vrtlogu pasije.*

*O, dušo moja, svezana su ti krila,
ne pamtiš bajne vidike, slobodan let.
Sapeta šepesaš u sjenci mandrila,
mudroslovlje prekrio je mentalni smet.*

*Da ne letiš pod đonove pustolova,
da zauzdaš srce, davno sam ti rekla.
Jado moja, posrnula si zbog cjelova,
ali sretna nikad nisi u auroru utekla.*

*Kao anđeo čuvar, koji oku se skriva,
otpetljaj rastrojstvo, čuvstva zamršena.
Pod suncem lepršaj, dušo zaljubljiva.
O, poleti, poleti, ptico moja vatrena.*

SRPANJSKA GROZNICA

*Bila je to večer značajna, i sparna,
ja, ispred tebe, poput crkvenog miša,
drhtavog droba, vidika čarna,
na platou razrovanom od ljetnih kiša.
Nitko nije zamijetio poglede,
koji su se pod plamom lanterne sreli.
Ni iskre u očima, obraze blijede,
ni zbunjenost koju nismo predvidjeli.
Već sljedećeg trenutka nismo se znali.
Gledali smo u čaše, opite plesače,
veseljake, koji u zrak su se drali
i razdraganim pjevom bodrili svirače.
Kada nutrinu prožela ti je žmara,
zgrčenim prstima zgrabio si rever,
strgnuo si sako, bacio ga na bubnjara,
i na košulji poravnao tropruti pleter.
Dok dušama skupljajmo praskotine
slomljenih htijenja, staklenih snova,
i fragmente nesmiljene kolotečine,
lebdjeli smo iznad veselih glasova.
Gledali smo svak na svoju stranu,
pustili da himbe ravnodušja tutnje.
Upadosmo u situaciju nenadanu,
zgrčeni između ekstaze i ljutnje.
Ne znam jesi li gledao za mnom,
groznicu hladio na mojim leđima,
i ježio se u času bolno nelagodnom,
kad ljeto bje vruće, a zima u kostima.*

ROGATI KRALJ

*Neću ti se vratiti, ni da me moliš,
preponosna sam da bih bila druga.
Ne dam ti priliku da se uzoholiš,
i otruniš vrednote s mog svetokruga.*

*Ne bih se vratila ni da sam prva,
ni oprečnu misao nisi zaslužio.
Sanjala sam kralja, a upoznala crva.
Gmizao je dok s đavlom se družio.*

*Kako se ne stidiš vazda jaukati
i mimo svjetine dozivati me?
Zar bojiš se da će te Jude drukati
i porugom zgaziti krunu ti i ime?*

*Bio si nevrijeme u ljetnoj noći,
nevera, krupa, i vjetar pregnuća.
Ko svaka nepogoda brzo ćeš proći,
za tobom pucat će vedra svanuća.*

*Sram te i stid bilo, kukavni stvore,
sad proljevaj tuge, nije me briga.
Nek tvoje tihoće nikad ne progovore,
neka raspuknu se u zveku veriga.*

*Nikada više neću te spomenuti,
niti ljubavni poj kriti u zlatotkanju.
Bez moje ljubavi brzo ćeš svenuti,
udušit ćeš se pri paničnom d'ranju.*

*Mogao si me imati. Mogao si
na sporednoj stazi utisnuti trag,
ali strah se s inicijativom kosi.
Gledao si naprijed, hodao unatrag.*

*Odlazim. Zauvijek. Napuštam te.
Sad cvili i plači, i u brk ponovi
da žene kao ja zauvijek se pamte.
(Pinokiju raste nos, a tebi rogovi.)*

DRAMOLET

*Ako prikažem te gdje ne pripadaš,
na svjetlu teatra, baršunaste lože,
zbit će se da od sudišta nastradaš,
zato krijem te pod trećim slojem kože.*

*Prekaljeni mi smo glušači reale,
o čežnji brecamo gdje vlada tihota.
Umotani velom noći, maštu raspale
budni mjesečari, dva luckasta erota.*

*Tukni se po srcu, kako često činiš,
u mojim grudima odjeknut će lupa.
I ako nemamo ni početak ni finiš,
u provreloj krvi glomoćemo skupa.*

*Lijevom rukom zadržavam desnu,
da žar ne otkrije primisli nakazne,
da za časka slaboće slova ne kresnu,
i ne sprži nas grom osude i kazne.*

*Kad me ispituju, snažno grizem jezik,
dok krv ne potopi lingvalni frenulum.
Stisnutim zubima zatomljujem urlik,
za paniku okrivljujem akustički šum.*

*I tebi strepnja ledi strast u žilama,
kada prolaznik uzvikne moje ime,
ali da te ne razvale kamom srama,
bučne misli ne dijeliš ni sa kime.*

*Perfidija vara, laže radi koristi,
a nas je zbog sanja dopala groteska,
da zasuzimo, a obrazi nam čisti,
da ludimo kad nas bič savjesti pljeska.*

*Neće nas okriviti mrgudni vikači,
ni kad u pjesmi kresne epifanija,
jer mi smo tek zaneseni izmišljači
prostodušnih, dramoletskih sanjarija.*

NIŽE LIJEVOG RAMENA

*Strahuješ da te otpadnica ne grli,
ni raspršenim, obamrlim mislima.
Zar ne čutiš da kroz maglu k tebi hrli
želja da nađemo se bar u snovima?*

*Ne branim duši da putuje svemirom,
mada loman je put kroz nebeske ravnice.
Svud sijevaju munje, puca Božji grom
na puteljke raskalašene buntovnice.*

*Drščem, ali strah me neće spriječiti
da prstima mraka milujem ti lice,
vjerujući da će mi se posrećiti
i da nećeš pamtiti dodir sanjalice.*

*Otimam od jave, blizu tebe dišem,
niže lijevog ramena obrazom grijem
otkucaje sumnje. Crne slutnje brišem,
da pri plaču klauna u suzi užijem.*

*Neka te ne plaši nadrealna zgoda,
kad tišinu naruši milozvučan glas.
Neka te obuzme živoga sna ugoda,
kad u srce šapnem ti: Ne odustajem od nas.*

MENTALNO SMEĆE

*I uz zvučno ime, za mene je bezimen.
Na slici u boji, mutan je, bezličan.
Sanjati njega nije zbiljski krimen,
jer živome stvoru taj mutež nije sličan.*

*Iza fluorescentnih svjetlašca hoda,
sjedi, trčkara ili blago poskakuje,
ko da je vlasnik svemirskog broda,
koji kroz vene čarobnice putuje.*

*Mrka energija u tamnoj materiji
kao King Kong po bezumlju stupa.
Kod čudaštva pomažu samo ružariji.
Kad bi ga bar progutala crna rupa!*

*Osokolio se Worf kad je primijetio
da moje oko svemirska je postaja.
U proširene zjenice je uletio,
za trenutka opuštanja i smiraja.*

*U prvo vrijeme možda mi se svidjelo
što u pustinji života nisam sama.
Dan je zamračilo to nebesko tijelo
i moju galaksiju zakišilo je suzama.*

*Iako sam duhovna percipijentica,
ne dopuštam da me zaokupira jad.
Ta nije moja duša kozmička šetnica!
Ja trabanta mrvim u mentalni otpad.*

KOZADA

*Pjevušila sam i šetkala po Puntíželi,
gledala kako maestral more njiše,
a na valu plutaju golubovi bijeli.
(Niotkud se burne misli pojaviše.)*

*Tada zbilju zaslijepiše nove slike,
na kojima nema ni ptica ni mora.
Mašta je prostrla kolnik i pločnike
i crveno svjetlo na vrhu semafora.*

*Ne prestaje žmirkati, daje na znanje,
da na kristalnoj, ocakljenoj cesti,
zabranjeni su susreti i povezivanje,
jer tko ne postoji, ne može se sresti.*

*Kako te nema kad najjasnije vidim
da sjediš u hladu grmovitog bilja?!
I ako možda po snovima jedrim,
do otoka me dovela misao vodilja.*

*Na usku cestu od mokrih kapljica,
život je spustio valovite zastore.
Na Kozadi stari mol je pozornica,
a u mojim očima asfaltno je more.*

*Kad bih galeb bila, ja bih preletjela
zabranjenu cestu, bove i vapore;
kljunom bih ti takla mrštilice sred čela,
čekinjaste sjedine i prve bore.*

*Ili kad mahnula bih štapom bijelim,
da vjetar podigne zidove od vode,
da Crveno more popola razdijelim
i srcem srčem čuvstva koja duši gode.*

*Ne želim čuda, ne želim ništa drugo,
osim da se dotaknemo obrazima;
samo da uz tebe dišem tako dugo
koliko traje jedan brzi treptaj očima.*

*Koliko god umotvorina bila tlačna,
u snu i javi, ista sudbina me čeka.
Na Hidrobazu dolazit ću plačna,
u dalj gledati, i voljeti te izdaleka.*

BREZE

*Već dulje vrijeme zdrav razum bunca
da u meni trajat ćeš dok pjesme pišem,
jer stihovi taštinu vode do vrhunca,
ali zbog tebe u njima na jedvite dišem.*

*Mnogi papirusi prošli su kroz prste,
jedno stablo za njih svoj život je dalo.
Za što?! Da upiru u mene kažiprste,
da bi me i prijevarno hvaljenje dopalo.*

*Spram licemjerja oćutjeh tek prijezir,
ko što mrski bili su mi šapti parodije,
ali zabolje kada postadoh i vampir,
koji vlastitu krv neostvarenošću pije.*

*S oćnjacima zarinutim u bolno srce
posežem za usitnjenom granom breze.
Uzalud srušeno je prekrasno drvce,
jer ja na izmaglici klešem zlatoreze.*

*Ništa ne valja, ništa se ne poklapa,
pri trošnji sakupljam same nastranosti...
preko cijele godine razvučenoga uštapa
i bdijenje nad bijelim arkom bezidejnosti.*

*Ako pod pisalo stavim praznu čašu
i pustim da sva slova u nju isteknu,
spriječit ću da se pitanja razmašu
i da sjetne pjesme na papiru jeknu.*

*Nikome neću dati da pije iz te čaše,
da usne prisloni na moje teške tuge.
Prsnut ću riječi, što u zdvojnosti podivljaše,
u zdenac mašte nove poetske sluge.*

*Svakom mučnom previranju istekne rok,
zato ovog časa pišem te u zadnji stih.
Od tvog dugog prisuća čistim krvotok.
(Neću sjeći breze... ni vješati se o njih!)*

MOJ MUTAVI LEAR

*Doživjela sam i svečani trenutak
da oglasiš se s promatračnice ega,
ali srce je začepilo ljubavni vrutak
i ne pušta mamlaza da uđe u njega.*

*Prozrela sam tobožnju samoživost,
glumio si Leara, a suzio za mnom.
Ako kočila te slaboća, i stidljivost,
onda, bjelko, i dalje gmiži blatnim dnom.*

*Kada odvagujem mane i vrline,
na tezulju samo moja vrijednost stane,
jer tebe je krti umišljaj dnjeo u visine,
a življenje kleca u sjenci tarapane.*

*Uzalud pjeniš se, na mjesec galamiš,
što zgubidanskom leleku nisam sklona.
Moj ego je malen kao poljski miš,
a snaga je lavlja, veličine ko u slona.*

*Zašto si se uopće zakvačio za me?
Tješilo te što i plemićko umlje posrće?
Promaklo ti je da prsti, lakat i rame
grče se tek dok poet umno blago zgrće.*

*Kad ruka s pečatnjakom ukrućuje se,
on oćuti raspadanje utrobe i osvrta.
Obliju ga slatke suze, tugaljke urese,
gdje prividi da java podla je i škrt.*

*Ako cimala te slutnja, štipala bojaznost,
da u štiklama primičem se rubu provalije,
da tjeskobe preplavile su mentalni kazan...
upokoji se, još neću pod korijenje dalije*

*Tolike godine potratih čeznući...
Zureći u ništavilo, ugledah tebe,
ali iz praznoće ne mogoh te izvući.
Iz nje prštale su tek sanjarske cvebe.*

*Samo pri neodlučnosti bijah ažurna,
klackave misli priklanjala sam premisi.
Danas snatrim, zastrašujuće nesigurna,
da si se oglasio. Možda jesi, možda i nisi.*

GORDI

*Kao da proljeća i zime ne postoje,
sjećamo se tek dugih ljeta i jeseni,
početka i kraja, patnje, i gdje koje
zgode kada sretali su se bezimeni.*

*Prvi pogledi ispod nakošena hrasta,
svedeni na škiljenje ispod trepavica,
zarobili su profinjena čuvstva fantasta,
jer tvoja duša bila je školjka bisernica.*

*Prvi pogledi u polutamnoj ljetnoj noći,
kada dvoje lunatika dušama kročiše
med tople skute nebeske svemoći,
gdje vječnu ljubav suzama optočiše.*

*Dvije sanjalice, snažnije i od mašte,
izgubile su sve bitke sa sudbinom,
jer u boj gurahu ih osobnosti tašte,
koje srca zalijevali su formalinom.*

*Za ljetom magličasta vukla se jesen,
kiše često mijenjale su okus i boju,
kao da niz obraze kotrljao se arsen
i otrovom kažnjavao umlje u povoju.*

*Da smo se usudili i u sukus stavili
izraze grkih težnja, i dali im maha,
možda bismo od ljubavi prizdravili
nakon nekoliko strastvenih uzdaha.*

*Moram te zakopati u jamu sebstva,
duboko, gdje te ni duša ne osjeća,
da opet zadršću senzualna čuvstva
u mijenama novih zima i proljeća.*

*Ne mogu ih osjetiti dok još si tu,
kao duh, mada živiš u nepostojanju,
u pjesmi, u stihu, u sivome grafitu,
u očima, u promišljajima... u disanju.*

*Da bih oćutjela sva godišnja doba,
izmišljenoj ljubavi moram se oduprijeti.
Moja krv bit će stijenj tvoga groba,
u kojemu i sjećanje mora umrijeti.*

*Posljednji pogledi ispod reflektora,
svedeni na škiljenje ispod trepavica,
otkrili su da kucnula zadnja je hora,
i da odsad nisam tvoje duše ljubavnica.*

TAMO GDJE SE ŠUTI

*Ne možemo razdvojiti ruke naših duša,
jer ucijepljeni smo u pjesme o boli,
a energija naredbe razuma ne sluša.
Odbojne su joj formalnosti i protokoli.*

*Za istim nebeskim stolom sjedimo
i u noć prskamo svak svoju muku.
Katkad zasuzimo i Bogu se žalimo
što svatko spava na svome jastuku.*

*U polumraku ištemo kapljicu sreće
da tijela nam spoje anđeoska krila.
I ako ponekad zanjiju plam svijeće,
nikad neću čuti: Laka ti noć, mila.*

*Jutrom nećeš usnama oči mi dotaći,
jer nije mi suđena tvoja blizina.
U zoru se nećeš postelji primaći
i na uho šapnuti: Dobro jutro, jedina.*

*Nebo na nas neće izliti kišicu,
prsti neće stiskati dršku kišobrana.
Sunce neće obasjati skrivenu lučicu,
niti naša tijela ispod suncobrana.*

*Nikad nam se neće ukrstiti puti,
nećemo mignuti drugoj strani ulice,
jer naše ceste vode tamo gdje se šuti
i gdje nam se sudbina kezi u lice.*

*Prisjest će joj smijeh kada shvati
da u tužne smo strofe ucijepljeni.
Ne može nas poništiti, niti izbrisati.
U pjesmama živimo, tihi i bezimeni.*

*Možda nas je spojila negdašnja bol,
ali danas stameno u životu stojimo.
Za naš oblak sjednemo, kao za stol,
zahvalni što onkraj zbilje postojimo.*

VOLIM TE, LUDICE

*Smirujući ruke, okrenuh njegov broj
i vruću slušalicu prinesoh uhu,
mada srce kričalo je: Pozor! Zastoj!
Završit ćemo u bolničkome ruhu!*

*Kao po običaju, prenuh se, zadrhtih,
al po istoj navici um brza pred djelo.
Zbunjena odlučih izreći mu stih,
makar me već danas obukli u bijelo.*

*Pitah se što je s mobilnom mrežom,
kad pušta šumove, grmljavinu i zvona.
Dok tijelo hrvalo se sa silom težom,
u ušima tutnjali su zvuci iz telefona.*

*Kao da munja udarila je u bubnjić
i presjekla dotok strahotnih zvukova,
začulo se 'klik', i shvatih da ključić
pao je s vratašca neostvarenih snova.*

*Prestrašilo me grubo, otresito - Halo!?,
i već odlučih zubljem zdrobiti slušalicu,
ali tada rekoh sebi: Ma, čekaj malo!
Ili progovori, ili oko vrata smotaj žicu.*

*Kao da već stezao me tanani kabel,
promuklim glasom brzo se predstavih.
On grakne: Ti si ona mustra, je l',
zbog koje u Nemirlandu zaglavih!*

*Sabrah prskotine raspadnuta pouzdanja
i potapšah srce, jer... kucati nije stalo.
U obraze vratih rumenu boju nadanja
i kroz prozor hitnuh istrošeno pisalo.*

*Zacvrkutah: Ti si moj život, stih, i dah.
Volim te više no što ikad voljah sebe,
ali ja bih, ne bih... (Prekinu me odmah.)
I nježno reče: Ludice, i ja volim tebe.*

*(Smjestih se udobno, potrbuške,
pod dojam najljepše snohvatice.
Da zadržim milozvučje, pokrila sam uške,
ali san utihnu ariju: Volim te, ludice.)*

AKO ME U TEBI NEMA

*Zar do Vječnosti mučit ćeš me šutnjom,
dopuštati da pamet pomuti mi himba?
Zar ljubav mami me da borim se s njom?
Progovori, molim te, izvuci me iz limba.*

*Godine prolaze, već škripuću kosti,
vrijeme je žaljenje svalilo na pleća.
I teret tvojih briga, i sramežljivosti,
trpi suptilno biće, koje te osjeća.*

*Reci mi da nisam hranila umišljaj,
da slao si dušu kraj moje da diše.
Da gurnuti smo u čudesni odnošaj,
u kojem radovanje s nemirom bigliše.*

*Ne pitaj koja nevoljkost snaći će me,
ako me u tebi nema, za te ne postojim;
ako gajila sam obmanjujuće teoreme,
da moje srce nazvao si domom svojim.*

*Ako za te bila sam tek čestica zraka,
ispljuvak pri ljetnoj, trbušnoj virozi,
ako nisam bila ni radost ni tlaka,
tad me krivovjerstvo približilo gnozi.*

*A posve sam sigurna da dobro sam čula,
kada mi je Bog dahnuo da te potražim,
da bih te prisućem anđela nadahnula,
i da pokraj tvoga žića s razlogom stražim.*

*Poljuljala me paraliza (be)smisla,
za trenutka nevjere, ovoga časa.
U gluho doba bojazan me stisla,
da hulim zbog bezbožničkog glasa.*

*Reci mi bar nešto, šutnjo maštovita,
zar k njemu hitam bez svrhe i cilja?
Od zanosa kiptim, a srce me pita,
jesam li mu barem kap u rječini žilja.*

*Što da mu odgovorim? Što? Reci mi!
Što reći srdašcu koje podrhtava,
dok provrela se krvca u venama dimi?
Da mutavi virtuoz u tlapnji obitava?*

*Zar ne vidiš tokove i lokve gorčine,
otrove i bodeže u mojim pjesmama?
Zar te baš nikada i nimalo ne brine,
što od tebe bolujem, i umrijet ću sama?*

*Ne proklinjem te, već srhom preklinjem,
makar me zasuo hrpom šturih frazema,
progovori!, ugrij dušu prekrivenu injem...
da napišem pjesmu u kojoj tebe nema.*

KAO KAP KIŠE

*Na prstima kroz tihost noći gacam,
da ne probudim tuge, da me ne sruše
pjesme, koje kao korijandole bacam,
u ruke neke daleke, čuvstvene duše.*

*Uzmi bijelu vrpcu i vidi što piše,
jesu li mi zdvojnosti pomračile tren
u kojem žiće napreskokce diše,
ili mi je lajtmotiv odavno ubijen.*

*Ne znaš ti kako je kad mašta ugnjavi.
Kad iscrpljene misli za snom posežu,
kad kapci sporo trepću, bitak mlohavi,
a nebesa mi sve prste za pero zavežu.*

*Pred bljeskom nadahnuća oči sklapam,
s crtovlja uma prva slova brišem,
al umjesto po snu, po dnu sebe lapam...
od pjesama bježim, i na njih kidišem.*

*Tada ugledam njega. S maštom dolazi,
iz nimbusa izranja kao kaplja kiše.
Niz plavetne ljestve, tišinom plazi,
pojavnošću i parket i plafon zanjše.*

*Ne trebam kočiju za bajkovit polusan,
niti pripomoć vilenjaka i Oberona,
jer bazalo vagus noć pretvara u dan
i pod vjeđama pali tucet lampiona.*

*Otrovat će me piće koje spravljam,
kojim zaustavljam vremenski tijek.
Šesta ura odzvanja, grešku ponavljam,
ne znajući kuham li otrov ili lijek.*

*Ako kušam otrov, Bože, sladak li je,
ne izaziva mučninu, niti bol,
mada pri svitanju, u oku Titanije,
kišni čovjek postaje kameni trol.*

*Ako pijem lijek, o, Bože, gorak li je,
pa na visoravni snova gasi neon.
Što će mi nesan bez vizualizacije,
pri kojoj iz tmastog oblaka izlazi on?*

*Zidni sat otkucao je šestu uru,
pospanošću praznim snoviđenja.
Pišem netom proživljenu avanturu
i pod vjeđama ljuljuškam srhe čuđenja.*

*U susjednim kućama svjetla trepere,
mrkonje i bigoti izlaze iz geta,
a ja s vrha zemljine atmosfere
dušu selim tamo gdje nema svijeta.*

*Kad probudim se, već sunce blisika,
na eteričnog gosta podne zamiriše,
na slatkastu kožu noćnog putnika,
koji spušta se s kapljicama kiše.*

*Na prstima kroz tihoću dana gacam,
da se zlatousti na me ne obruše,
dok pjesme kao korijandole bacam,
u ruke neke daleke, osjećajne duše.*

*Otrovat će me piće koje spravljam,
kojim zaustavljam vremenski tijek.
Šesta ura odzvanja, grešku ponavljam,
ne znajući kuham li otrov ili lijek.*

OBA

*Ne znam što reći kada pitaju me tko si,
o kome se tajne u nepresušno pero liju,
pred čijim obrisom duša drhti, i prosi
da smakne trnce iz neumornih prstiju.*

*Kako da svakodnevne dolaske opišem,
kada pojaviš se i tiho uđeš u novi stih?
Kunem se, trudim se da te izbrišem,
jer ne postojiš, a stvarniji si od svih.*

*Kako da im dopustim da te nađu?
Ne znam gdje počinješ, gdje ti je kraj,
jer u krvi razvoziš Haronovu lađu,
ali s obale mašte vodiš me u Raj.*

*Čvrsta sam ko zid što kuću mi drži,
i bodem kada stav octom mi miju,
ali tvoja prisutnost nutrinu mi prži,
pa svjesno i nadobudno pišem iluziju.*

*Zar ikome štete nadahnjujući izleti
u mam potkožja, u obzorja uzletna?
Ne pitajte za nj, moram ga voljeti,
jer u oba svijeta želim biti sretna.*

U KUTKU SRCA

*Poput duha s pisalom
u prstima desne ruke,
i s maštom nevaljalom,
proživljavam gadne muke.*

*Ti ne znaš što duši čine
zatvorena tvoja usta,
dok s pjenom guste sline
gutaš promišljanja tusta.*

*Ne skrivaj lepet želja
u bjelkastoj rukavici.
Nema sreće ni veselja
u verbalnoj mrtvačnici.*

*Kaži mi, podvikni pod grud,
ali tako da i ja čujem,
da u noć stignem niotkud
i rane ti zacjeljujem.*

*Daj da u tvom srcu živim
na dnu, u sjenovitom kutku;
i kada ćutiš se ranjivim,
da melem sam bolnom trenutku.*

*Na margini živjet ću lako,
na mjestu gdje druga je bila,
ali zauvijek voljet ću ako
ožiljak ljubavi nije ostavila.*

PSETORAMA

Kunem se mirom i blagostanjem
da srdašce držah na uzici uma.
Tješih ga dostojanstvom, i ufanjem,
da u njega izlit će se krv Univerzuma.

I mir s neba, mudrost i milosti,
sve prima onaj tko strpljivo čeka,
ali ludo srce režalo je u jarosti,
jer ostat će bez voljena čovjeka.

Ne sluša srce, trza se, i laje
da za bol krivi su misaoni lanci.
Ne zna ono da početku kraj je,
kada u snovima sastaju se stranci.

Kunem se blagostanjem i mirom,
pustit ću divlje srce neka srlja,
neka vrdalami otvori se širom
i neka mi savjest i čast zaprlja.

Neka mu istinu kroz žvale šalje...
ali noge naredbe razuma slušaju.
A njima zapovijedam da krenu dalje.
(Stranci se mimoilaze, a srca laju.)

OSVETNICA

Dopustiš li mi da dođem do smisla
i da skrite misli izvučem iz tebe,
nagradit ću se suzom radosnicom
i sebi vratit ću važan djelić sebe.

Nisam maloumna, znam gdje pripadam,
ali besmisao drmusa postojanje,
jer premda poričeš, ni ti nisi cjelovit.
S njima dijeliš javu, a sa mnom sanje.

Razigrali smo se u hodnicima duše,
s valnim duljinama, vibracijama,
viškom pažnje, manjkom ljubavi,
i čuvstvima... kao s igračkama.

Ugrađena su nam omašna srca,
koja ni u zagrljaju nisu nasićena.
Tražimo više, želimo jedno drugo...
želimo jabuku, jer je zabranjena.

Želim ti prići, ali da me ne vidiš,
želim da me osjetiš, ali ne poljubiš.
Da udahnem te tatski, neprimjetno...
i da zauvijek sebe u meni izgubiš!

BOŽIĆNI ANĐELAK

*U središte svoga bića postavi jelku,
s gustim i raskriljenim grančicama.
Sva vratašča sebstva otvori anđelku,
jer on će te okтити najljepšim odlikama.*

*Na osjećaj tjeskobe i nespokoja,
postaviti će bezbroj kuglica mira,
pune nebeskoga praha i naboja,
da satru stres, koji žiće devastira.*

*Oćutjet ćeš kada u potoćice krvi
ubaci zlaćane šljokice radosti,
koje prožet će i smaknuti sve strvi –
tuge, kojima punjen si u prošlosti.*

*Na grane smisla objesiti će lampice,
šarene, treperave znake ćudesa,
da u tebi trepću ko zvijezde padalice,
kad misli ti obasja svjetlo s nebesa.*

*Zvonćice opreza staviti će na uši,
i po jednu svijeću na oći ugasle.
Da novo roćenje osjetiš i u duši,
pod jelku tvog žića spustiti će jaslе.*

GDJE?

*Kažu da viđen si, svugdje te ima,
da još jurcaš za slavom, i da ćeš
do smrti sreću tražiti po domjencima.
Ali, kada stisne te sjeta, gdje plačeš?*

*Osmijehom varaš razularenu svjetinu,
na zlu kob (i na me) skrito se ljutiš.
Ozaren cupkaš, a tugu utapaš u vinu,
ali kada vino ishlapi, gdje šutiš?*

*Zaborav tražiš gdje pažnjom te gnjave,
na skupove lumpadžija rado svratiš,
polaskan kada vuku te za rukave,
ali kada cima te sjećanje, gdje patiš?*

*Htjela bih te utješiti,
reći ti: Ne plači,
ali ako krenem k tebi,
hoću li te naći?*

AMENTI

*O, svijete, kada vidio bi što skrito je
i kakve sve gadosti krije ljudski um,
u čudu pitao bi gdje čedne se misli roje,
kad u krvi kreposnice živi i monsthum.*

*I kad tkivo putuje kroz ljeta i zime,
i razdragano čavrlja s okolinom,
duša se ko mumija obmata zavojima
i luta sablasnom pustinjском dolinom.*

*Ja sam ona koja živahno skakuće
po asfaltu, planini, trajektu i otočiću,
ali i ona čiji duh nema čvrste kuće
i koja ne pripada ni vlastitom biću.*

*Ja sam ona koja zlom stoji na usluzi
i podlacu podastre dobra djela,
ali i ona koja balansira na suzi,
jer sa srećom koračati nije umjela.*

*Ja sam ona koju u zvijezde kuju,
kada rabijatnoj koloni cipele briše,
al i djelić sam neba, skriven od očiju,
iz kojega povazdan pljušte slane kiše.*

*Ja sam ona što pred tobom smijala se,
s čašom u jednoj ruci, a s drugom u zraku;
i ona sam koja sred polupijane mase,
prstima duše dirkala te u mraku.*

*Ja sam iskrena, prpošna, djetinjasta,
godine i crnu smrt gađam pikulama,
al ja sam i na snježnome krovu lasta,
koja zaboravila je letjeti u grupama.*

*Ja istovremeno ćutim obje sebe.
I slušam pjesmu, i pišem šutnju.
I ona sam koja umrijet će zbog tebe,
jer umjesto sreće, donio si pomutnju.*

*Ja ne nosim masku. Nije mi potrebna.
Ja sam istina, poštenje i dobrotu.
Ali i kćer sam, i zaručnica nebna,
kojoj dosta je podvojenog života.*

*O, svijete, kada vidio bi što skrito je
i kakve sve gadosti krije ljudski um,
u čudu pitao bi gdje čedne se misli roje,
kad u krvi kreposnice živi i monstrum.*

OPAČNICE

*Nekoć sam kao čunjeve rušila
Narcise, Adonise i Adame.
Savjest se sjetom na me obrušila,
sad ni komarac ne slijeće na me.*

*Ušuškala sam se pod događaje,
drijemala na perju ponad bezdana,
dok slijepa duša množila je umišljaje,
da u tvome sam srcu sudbom zapisana.*

*Ohrabrivši sebstvo, migoljim iz snova,
virkam, i strahujem... Boli li java?
Obezglavit će me istina surova,
ako me na kraj tvojih želja smještava.*

*Volim te, u zbilji i u snovima,
ko trn pod noktom urastao si u me.
Volim te i s krikom u ustima,
kada čeznutljive misli opako šume.*

*Volim te i kad grcam u nemoći,
sklupčana i sama med svjetovima,
gdje reala je pandan praznoći,
a snovi liječe se tek stihovima.*

TRIJUMF

*Molim te, Bože, svaki dan me podsjeti
koliko suza prolila sam zbog njega,
kad ekscesne misli znale su vrvjeti,
kričati da blizu sam dana sudnjega.*

*Pomislim li ikada da još ga volim,
poželim li vidjeti ga, čuti mu glas,
nemoj dopustiti da opet obolim
i da zdrava rasudba izgubi kompas.*

*Popela sam se na strmovito brdo
i vruće čelo prislonila na kamen,
da iz mozga istjeraš mahnito krdo
i u grudima ugasiš ljubavni plamen.*

*Um si pročistio od suludih snova,
s viđenja isprao glibove besmisla,
jer vidio si da življenje mi zatrova
koloplet rezoniranja nesuvisla.*

*Sad skrbi o ovom krhkom prebjegu,
koji iz trpka sna pobježe u javu,
jer razum treba vodstvo, a srce njegu,
da um ne odluta u maštu gušavu.*

*Kad drob zadršće pred silom navade,
a srce privuče jekasti zov nemira,
učini da snovidi u trenu mi se ogade,
da najzad čuvstvo sabranosti trijumfira.*

*Pobrini se da čujem samo muk mira,
da uljeza zarobim trepavicama,
da u mojoj mlakoj krvi ne cirkulira
njegov lik... i da u sebi živim sama.*

*Molim te, Bože, svaki dan me podsjeti
koliko suza potrošila sam zbog njega,
kad uzavrele misli znale su kuljati,
vriskati da blizu sam dana sudnjega*

TI I JA

*Ti si olujni vjetar u duši
i podivljali val u venama.
I vruća lava, koja se suši
u slini šutnje, za usnicama.*

*Ti si uragan ispod kalote,
tsunami koji dub života ruši.
Ti si jeka prigušene prostote,
i bezglasje si koje me guši.*

*Ja sam vjetar između dva zida
i kapljica na obali, na kamu.
I grančica sam, koju burin kida,
da ne opstane u amalgamu.*

*Ja sam kiselost magle i kiše,
izgubljena u otpadnoj vodi.
I čestica prašine, koju obriše
svatko tko u tvoju dušu dohodi.*

*Ja sam zrno praha na tvojoj koži,
i grinja, uzrok svraba, i bijesa,
broj koji dobiješ kad s nulom se množi...
i anđeo, kojega nećeš ti, a ni nebesa.*

RANA JESEN

*Kad dozore kruške, šljive i jabuke
i pod lozom zamirišu pune košare,
visoko u zraku raširit ću obje ruke
i pozdraviti zagaravljene dimnjačare.*

*Nekoliko dana nakon ravnodnevice,
kada ulica pričini se pustija i tiša,
bit će tek šetalište za mačke lutalice,
po kojima rominjat će jesenja kiša.*

*Sjest ću uz peć, u kojoj drvca nema,
u nju ubacit ću nagoreni opušak,
i u mraku ćulit ću slijepa i nijema,
dok ne začujem suha lišća šušak.*

*Dođi mi, ljubavi, s krajem rujna,
dođi s mirisom pečenih kestena.
Ne daj da zaspi ova duša nujna
i da tek u proljeće budem probuđena.*

*Ja želim s tobom promatrati krišom
kako rujan prirodi mijenja boju i desen,
i zagrljena s tobom šetati pod kišom,
dok pod potplatima šušti rana jesen.*

POMOR VERSA

*Ako ostvari se, što najavio si,
da jednoga dana kad ogoli vrh glave
i broj godina kralježnicu ukosi,
pod mišku stavit ćeš korice stare,
iskrasti se iz stana ko lopov stari
i poći gdje sa sjetom rastaju se sanjari.*

*Proći ćeš pokraj visoka suhozida,
spuštenih očiju pratiti tromi korak,
stanje u kojem kajanje te raskida.
Jer, dok krok ti bježe živahan i lak,
oglušio si se na mukli zaziv žene
koja suzila je ispod guste koprene.*

*Nervozno ćeš namještati naočare
i prugastu šiltericu povrh čela.
Sjećat ćeš se dana kada si klošare
pozivao na raskalašena sjela.
Odlazili su s parama alkohola,
a tebe ostavljali u raljama bola.*

*Čupkat ćeš sivkaste brkove i bradu,
žaliti što vrijeme moralo je isteći,
kada bio si glavni momak u gradu.
Da si tada htio od zla taštine uteći,
staru knjigu ne bi ko žeravicu nosio,
niti bi prnjave korice suzama gasio.*

*Stići ćeš do plaže, sjesti na rub mola,
otvoriti moju sjetnu, ukoričenu dušu,
koja te tugaljkama vodila do raskola
i u krasan život unijela ti žal i tmušu.
(Tama se prostre gdje sanjar ljenčari
i dan po dan odgađa da san ostvari.)*

*Zadnji put čitat ćeš ispisane sjete,
dok ti se oči pod staklom ne ovlaže.
Kada galebovi na oblutke slete,
pričat ćeš im da duša duši ne laže,
ali sumnja je kidala slabašne spone,
a oprez priječio spontane nagone.*

*S bremenom propusta i pokajanja
penjat ćeš se stubištem svjetionika.
Sa svakom stubom knjiga bit će tanja,
jer listove bacat ćeš ko karike uznika.
Oslobađat ćeš se od mogega plača
i papirima tkati niti morskog pokrivača.*

*Skinut ćeš kapu, ko da odaješ počast
vremenu čežnje, propusta, nesigurnosti,
kad na pijedestal postavio si ego i čast,
a ljubav ubijao isprikama zauzetosti.
Gledat ćeš kako gužvaju se stranice
i tonu ispisane melankolije samotnice.*

*Na grobištu stihova neka pluta ruža,
da te ni šuškom ne podsjeća na mene.
Kad mukom zaogrne se otok Palagruža,
more će progutati pjesme na nj bačene.
Ni istrošene korice nemoj vratiti kući,
jer ružne uspomene u umu gase luči.*

*Zavali se pod precijenjenim priznanjima,
bulji u ulaštene okvire koje nagriza hrđa.
Gubila sam u bespoštednoj borbi s njima,
svaki tvoj uspjeh za robinju bje nova tvrđa.
Sada kad snage nemam ni za prozivanje,
shvaćam da sluganske muke bile su manje.*

*Drapanje stranica zločin je, čin očajnika,
kao da s papirom umorena bit ću i ja,
u pjeni valova, u srcu i na vrhu jezika,
a oko koralja splest će se nostalgija.
Kao da bolna čuvstva upit će more
i potopiti nečiste savjesti prigovore.*

*Možda tlapio si da barem prije smrti
upokojit ćeš zlopatnička sjećanja;
svaku tužnu pjesmu koju duša vrti,
pisanu za noćnih samozlostavljanja,
ali pjesme će u tvom srcu naći izvore
i kada otužni versi potonu u more.*

*Jednom ćeš zaboraviti žuti cvijetak,
sve boje s kartonskog ružičnjaka,
ali bat srca vraćat će te na početak,
kada voljeli smo se između redaka.
Kraj bi bio da si uz pjesmuljke moje
na dno mora bacio i srce svoje.*

VREBAČ IZ PAKLA

*Sve rjeđe dušicu spuštam na koljena,
tek kad me dokonjaški tempo prevari,
jer besposlica potiče da ozlovoljena
otperjam tamo gdje življenje crvari.*

*Kada labavo usredotočenje popusti
i čini se da od zbilje sam se odmakla,
tada me zdrav razum nakratko napusti
i u meni nastani se vrebač iz pakla.*

*I kada je daleko, po mome žiću plazi,
nježnošću ranjava, a grubošću tetoši,
hladne noći zagrijava, dane unakazi,
snove oplemenjuje, nutrinu opustoši.*

*Njegove se misli u sred srca ugnijezde,
šapću mi ljubavnu bajku, blagoglagoljivo,
ali promjenjive su baš ko Mira-zvijezde...
čas svjetlucaju škrto, čas darežljivo.*

*Noći mi srećom obasja, danju gasi luči,
ali odnedavno zamračuje mi gro noći,
pa ljubim ga krikom, i grlim jaučući,
jer mrem u stisku njegove nadmoći.*

*A volim ga, bezglavo, don kihotovski,
i još jučer za njega svoj život bih dala,
ali danas me muči taj stav bogovski
i uviđam da sam do kraja dopuzala.*

*Od sutra zavrćem rukave i nogavice,
i zatvaram sve rupetine u vremenu.
U umu bučit će tek alarm i budnice,
a u sebstvu pokazat ću vrata lumenu.*

*Nije moje srce šljunkovito igralište,
nije moja duša prašnjava postaja,
nije moja glava pakleno bojište,
nit' je moje žiće klipanova domaja.*

*(Osnaženje je stiglo za gromka trena,
kada bliže smislu uho sam primakla.
Razum reče da fantastična sam žena
i da hitno riješim se vrebača iz pakla.)*

POETASTER

*Obožavam snoviđenja o nama,
treperenje duše kad spušta se tama.
Znam da uvijek doći ćeš, da srest ću te,
kada crni mrak grane u zjenicama.*

*Prikrast ćeš se, da nitko ne vidi,
da nam rug svjetine čast ne postidi.
Čekat ću te u kavezima opsjene,
odjevenoga tijela, duše obnažene.*

*Prava ljubav ne treba usta ni oči,
tiha čežnja sama pjesmu sroči...
kad ljubiš viziju, maziš ju mislima,
i utjeloviš je s perom med prstima.*

*Pjesnička duša najčišćim žarom ljubi,
i ako ne dotiče, čarnost ne gubi
ni kad (pred zoru) snovi se razbježe,
a poetesa u prazan krevet liježe.*

*(Ne mogu te pored sebe zamisliti –
zlopamtilo sam, ne mogu oprostiti.
I ako si noću svijest stihom bodem...
ne mogu... jer pustio si me da odem.)*

DUET

*Reci mi da li me iskreno voliš,
ti, koji maštarija si žena svih?
Njih obnoć ne mučiš, njih ne boliš,
one te nisu isplakale u stih.*

*Kaži mi da li me u hodu sanjaš,
i kada krasotice slade ti dan?
Je li čarniji nastrani sanak naš,
koji je romonom iz sjete zapisan.*

*Šapni mi jesmo li kraljevski duet,
mada nam se dvori ne dotiču?
Koji ne dijeli objed ni krevet,
a ipak im se putovi prepliće.*

*Jesmo li osobit, produhovljen par,
koji za žaobe umišlja prisnost?
A kada čarna mrklina zbaci žar,
utjehu udjeljuje mrakasta opisnost?*

*Reci mi znaš li da kad osvit me zvekne,
i dan potamni, mrak grane u očima,
kad pod bremenom slutnji duša poklekne,
znaš li da me odgovor uopće ne zanima?*

PADEŽINA

*Tko krišom dolazi u ovo gluho doba?
Što li donosi? Zar pehar pun varki?
Procurit će od glave do ručnog zgloba
i kroz penkalu uteći dramatičarki.*

*Koga opisujem u morbidnim noćima?
Čega li se bojim, pa govorim šutke?
Kapanjem tinte po bijelim listićima
čistim mozgovne i srčane zakutke.*

*Komu na oltar prinosim noćne sate?
Čemu bdijenja u brlogu najmračnijem?
U nemilosti sam, jer Muze se inate
i ne uče me pisanju pametnijem.*

*Koga da kunem, kada krivca nema?
Što vidim, spori se s onim što ćutim,
jer vid je grešnik ponad anatema,
koji šepuri se nad gledištem rasutim.*

*Oj, sudbo, dabogda polomila zube!
Ej, ljubavi, ne daj da nam smisao grize
to što zlokob naredila je da se izgube
dvije duše, i pred savješću se ponize.*

*O kome klatimo se? Sudbi ili Bogu?
O čemu ovisimo? O vjeri ili strahu?
Zaglavljani smo u bučnom monologu
i u utjesi da najbolji nas recitirahu.*

*S čime borim se u gromkoj nutrini?
S kime došepesat ću do kraja dna?
Nađi me, mili moj, u krvi i vodurini...
promišljanja sam blatna, ali srca zlatna.*

*Tko krišom dolazi
u ovo gluho doba?*

JA SAM TVOJA BOL

*Jurčaš po dvoru, trgu i plaži,
da te muka dohvatila ne bi,
ali bol opovrgava tvoje laži
da me u krvi ne nosiš u sebi.*

*Kad ljube te, grle, i smiješe se,
obmanjuješ se da me nema
u tebi, i da zanosne metrese
na bol djeluju poput melema.*

*Možeš likovati koliko te volja,
al i na vrhuncu čutiš se robom,
jer i ti i fina dama, ili drolja,
znadete da nosiš me sa sobom.*

*Kroz njih gledaš, i vidiš mene,
požudno gledamo se oči u oči,
a kada su vjeđe preklopljene,
moj lik za trepavicama iskoči.*

*Ljubavnoj boli ne možeš pobjeći,
nju čutiš pri svakome uzdisaju.
Zalud stišćeš usne, sam sebi tajeći
da uzrok sam groznome drhtaju.*

*Ne lutaj, dušo. Ne luduj, tu sam.
Svuci košulju, smiri se, i odluči...
kada već vazda pod kožom ti plamsam,
kaži - večeras ostat ćemo u kući.*

SRAM ME PRED ŽIVOTOM

*Sram me pred životom. Što radim od njega?
Birao je za me sve najljepše i najbolje,
slao mi je ljubav, prostro stol pun svega,
a ja vazda grdim ga i loše sam volje.*

*I moj dragi laže da u lice bi mu bacio
blago, koje godinama znojem je zgrtao,
kad dopuštao je da vodič bude mu racio
i kada na novčanici svoj lik je crtao.*

*On bi s najvišeg krova u zrak hitnuo,
debele svežnjeve i sjajne dijamante.
I bogatu trpezu nebrigom bi ritnuo,
i za stolom pretile ulizice i prevarante.*

*Napustio bi raskošan zamak i ognjište,
odrekao se zlatnine, skupih automobila,
vikendica, i konja koji plemenito njište,
samo kada ljubav njegova bih bila.*

*Bez svega ostao bi dok prstom pucne,
kada upoznao bi ženu vrijednu voljenja,
ali, kada došla sam, o ljubavi ni da zucne,
kao da cjelov vodio bi do osiromašenja.*

*Nisu ga učili kako se u budućnost ulaže,
da se srce skameni pred pohlepom ega.
On život bi dao za me, bar tako kaže,
ali blagostanje ipak voli više od svega.*

*Sram me pred Životom. Što radim od njega?!
Birao je za me sve najljepše i najbolje;
slao mi je sreću, prostro stol pun svega,
a ja ga zbog lašca grdim i loše sam volje.*

*I moj dragi laže...
i moj dragi laže...
I moj Život...
I ja sebi...
lažemo si.*

NE GAZI ME

*Svima ću reći da ne kažu ti gdje
sakrili su me, ispod kojeg čempresa.
Tamo gdje zaspala sam studeno je,
ali mir našla sam u mraku lijesa.*

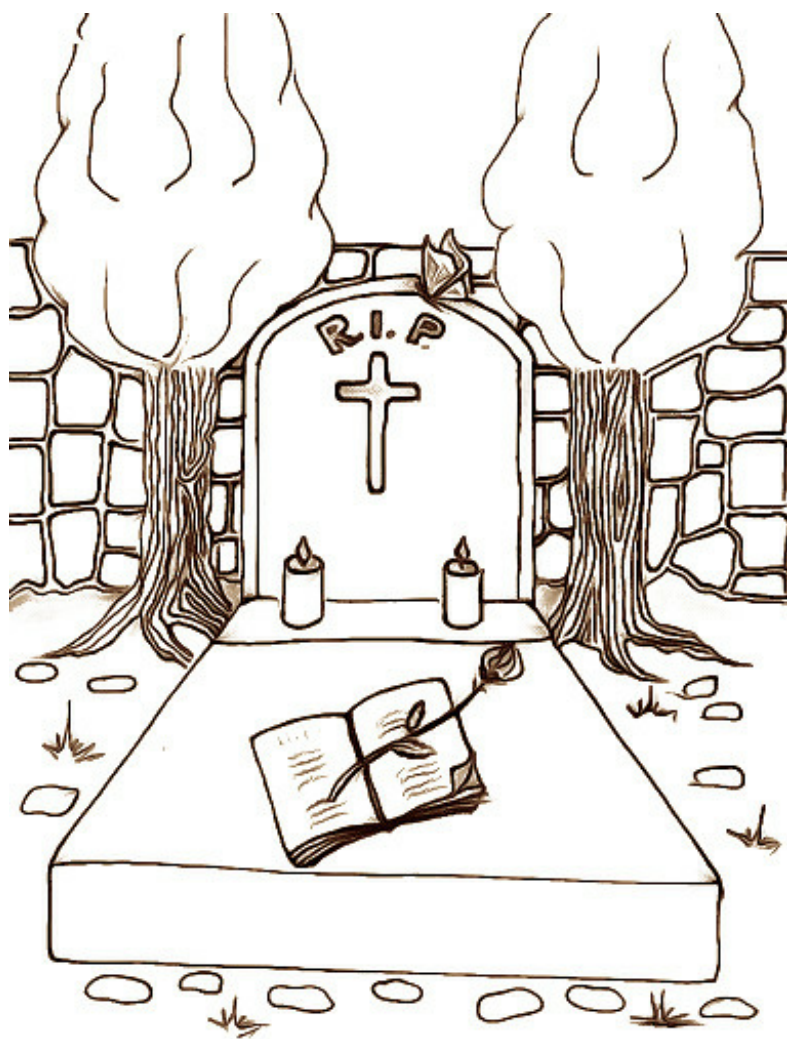
*Ne želim da dođeš na moj grob.
Kad nisi prije, ni sada ne traži me.
Prijatelji su na njemu posijali zob,
da na križu ne vidiš ni moje ime.*

*Ne dolazi ražalošćen na moj grob,
ne gazi blato koje me pokriva.
Ne kukaj da falim ti, zvati me nemoj,
kad nisi zvao me dok bila sam živa.*

*I kada bih mogla, ne bih ti rekla
da mrzlo mi je ispod vječnog hlada.
Kroz zemlju kiša do mene je dotekla...
a ti bi donio ruže?! Što će mi sada?*

*Ne dolazi. Potraži me u pjesmama,
one nisu sa mnom bačene u grobak.
One će ti reći zašto skriva me tama...
bio si moj dah, a sad ne trebam zrak.*

*Nemoj doći razgovarati sa mnom,
ja se tek napisanim pjesmama glasam.
Ne hodaj po mome odmorištu mračnom,
ne gazi me i sada kada mrtva sam.*

BJEŽEĆI

*Stigli smo do kraja, nema dileme,
spalit ću pjesme koje si mi pisao.
Ja spadam u profućkano vrijeme,
ti si opasan porok, uzaludna misao.*

*Konačno pred noć zatvaram škure,
na živoj lešini klati se pidžama.
Noćas neću misli koje me iznure,
neću te tražiti dok bdijem sama.*

*Neću tvoje ime ni zanosan lik
istakati u jagodice grčevite,
ali ko i svaki ukleti jadovnik,
i sutra ću bježeći tražiti te.*

*Promijeni temu, ili zakašlji se,
kada upitaju te što je s nama.
Reci im neka prolistaju zapise,
jer neće nas naći izvan pjesama.*

*I prije početka stigli smo do kraja.
Pipnuo me nisi, a umalo si me ubio.
Spandžali smo duše igrom slučaja,
ali ti... što nisi imao, nisi izgubio.*

ČAK NADE

*Kada boemica izmozgano ne izreče,
mlohavi duh s krutim torzom koraca.
Kroz noć glavinja, a za dana niječe
da dvojbe ranjavaju nutrinu šutljivaca.*

*Vrane tjeskobe mudrošću ne grabim,
nakupljam ih ispod kamenog grudišta.
Izvanjskost laštım, a jezgru slabim,
na bini ispred polupraznog gledališta.*

*Bliskanje proljeća urešava vidik,
šetkam i pratim kako trava izbija.
Kao što u mrtvilu rađa se pjesnik,
i iz humka izrasta nova elegija.*

*Bezvoljno kimnem kad automobil trubne
i poznati lik mahne mi osvježenjem.
Tek nevoljni osvrt izmamı, reakcije rubne,
jer ravnodušje združujem s trvenjem.*

*Što hoću, pitaš se, čemu žalopojke
dok zelenim šuškvavcem zaogrće se vrt?
U svojoj vrsti hvastam se pameću šojke,
al nagovještaj ne znači da stiže smrt.*

*Ne krešti ova pred zagrobnim životom,
nit' kriči da izblanjaš sanduk drveni.
Moje trule težnje smrde pod kalotom,
kad ni sjemenke živosti nema u meni.*

*Drobi me zloglasje da za nas je kasno,
vitoperi me sumrak životnog doba.
U sebstvu malakšem, posve je jasno,
da ljubiti ću te tek kad izletim iz groba.*

*Možda. Ako me želja dotad ne prođe,
ako čak ne osvijesti da si me bolio,
puštao da zublje čežnje kosti mi glođe...
a tko me trpnjom sedlao, nije me volio.*

*Tko pristupa voleći, taj ne rastužuje,
ne priječi lepetanje duše krilatice,
spasonosne riječi šutnjom ne vezuje...
Ljubav na duši ne ostavlja modrice!*

*Prekasno je da bih ti se potužila,
što izvrđavala je ljubav životodajna.
Kao trn vrelim krvotokom je kružila
zlopatnička čežnja, neodoljivost vajna.*

*Za ispravke nemam dovoljno vremena,
uzaludno bilo bi najzad naći se s tobom.
Što bih ti rekla? Bitka je izgubljena.
Hodam prema groblju, i pričam sa sobom.*

ZAMRZNUTA PJESMA

*Hvala ti za teret srušenog neba,
za ugasle zvijezde u zjenama.
Hvala ti što uzeo si sve što mi treba,
i tjerao me da živim u bajkama.*

*Hvala ti za mučnine neprestane,
za ogorčenu slinu u ustima,
tajne trpkom tišinom obmotane
i ukočenost u oznojenim pestima.*

*Hvala ti za plišanog psa vodiča,
koji povazdan režao je na me,
i vukao me na obronke trula žića,
da rasplinem se s jekom monodrame.*

*Hvala ti za korake teške od tuga,
zbog kojih lomne škripahu kosti,
a koljena klecala su zbog ruga,
što početak bje i srh konačnosti.*

*Hvala ti za danonoćna mrcvarenja
promišljanjima jesi li sebičan gad,
i za počesta mentalna upozorenja
da čovječan bio si tek kadikad.*

*Želim ti zahvaliti za bremenite
košmare i grozomorne tihoće.
I što gurnuo si me med eremite,
koji s dronjcima svijesti noće.*

*Hvala ti, dragi... ili bivša tugo?,
što snažio si me silinom plača;
što maltretirao si me grubo, dugo...
jer danas jača sam od zlostavljača.*

*Poslat ću ti plišanog psa vodiča,
neka slijepca odvuče na kraj puta,
jer za me ti si završena priča...
na kraju ove pjesme zamrznuta.*

TAJNA

*Približite uši mojim suhim usnicama,
da šapnem vam što on ne smije čuti.
I ako rumenilo oblijeva me zbog srama,
kod posljednje želje ponos ću prignuti.
Obećajte mi da crnu čuvat ćete tajnu,
zakunite se u svoje bližnje, najdraže,
da ublažit ćete moju tugu beskraju
i spasiti mi obraz od još jedne blamaže.
Kako god znate, pohitajte do njega.
Zavedite ga šarmom, i nalijte alkoholom.
Neka čin zbije se za najjačih žega -
tada pijan brzo zaspat će za stolom.
Kada sparina orosi mu obrve i čelo,
a zbog vina stane kroz zube pljuckati,
klonut će i njegovo neposlušno tijelo.
(Što god tada učinite, on neće znati.)
Polako, ruke mu nježno podignite
i svucite s njega košulju mirisavu.
K stolu ga omamljenoga prignite
i mekani jastuk stavite mu pod glavu.
Iskradite se, pobjegnite iz dvora
prije no što se mamuran probudi,
jer kada pukne posljednja mi hora,
košulju moram priviti na gole grudi.
Nikome ne pričajte o tome što zbilo se,
ni zašto jaukarice nariču od jutra rana.
On ne smije znati da moj kovčeg donose...
i da u njegovoj košulji bit ću pokopana.*

STIŽEM, SREĆO

*Jedne tmurne večeri srest ćemo se
pred vratima zapuštenoga kafića.
Umjesto dame, vitke, smeđokose,
ugledat ćeš ženu plahih koračića.*

*I bijelih, sijedih vlasi, pogrbljena tijela,
kojega sudba kamom godina satra,
ali u kojemu ljubav dogorjela nije,
jer u srcu plamti još ona stara vatra.*

*Sjest ćemo za mali stolić za dvoje,
ti pit ćeš crnu kavu, a ja ću bijelu.
Kad prsti nam se kraj šalice spoje,
osjetit ćemo ljubav u duši preživjelu.*

*Ispod otežalih, mrežastih kapaka
i između valovlja naborane kože,
u zjenama svijetlit će sačuvana zraka,
a usne će šaputati: Hvala ti, Bože.*

*Pomoći ću ti da sa stolca ustaneš,
pridržit ću ti kaput i dodati štap.
Kada suzu radosnicu iz oka kaneš,
hrapavim obrazom obrisat ću kap.*

*Izaći ćemo iz neuglednog kafića,
gdje smo se od stida zarumenjeli,
kad cjelnuli smo se ko dva golubića,
zaboravljajući da brzo smo ostarjeli.*

*I ako približavat će se godine studi,
(a za protekle strast bje nepoćudna),
ustvrdit ću da ipak sretni smo ljudi
i da trpka prošlost nije bila uzaludna.*

*Jedne tmurne večeri naći ćemo se
pred vratima nepoznata kafića.
Umjesto mene, vitke, smeđokose,
ugledat ćeš ženu sporih koračića.*

POSLEDNJA NADA

*Kada prepuni vagoni vremena
od tebe udalje sve bivše ljubavi,
bit ću jednako tobom opčinjena
i neću dati vlaku da nas rastavi.*

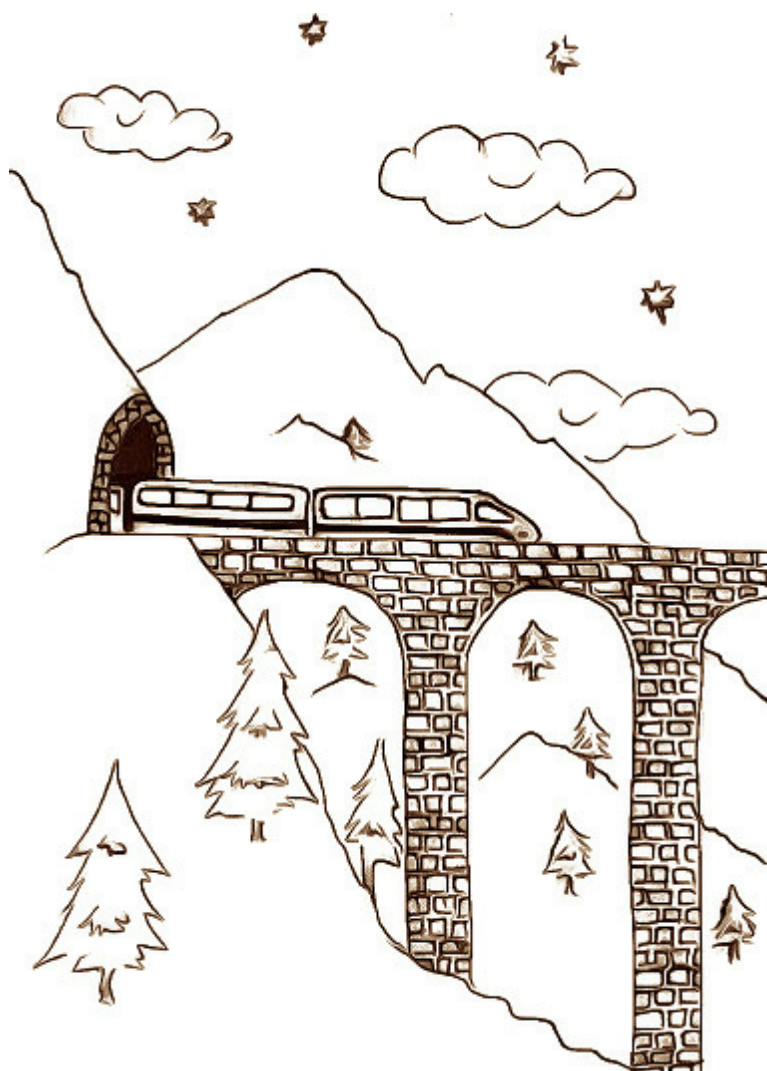
*Bit ću na peronu, gladna i žedna,
na zimi, bez postelje i kućišta,
i neću reći da kob je nepravedna
zbog kasnog i ironičnog ishodišta.*

*Zagrlit ću staroga skretničara,
ko najljepšu pjesmu slušati hihot
kada vidi kako raduje se ludara,
jer u daljini sve tiši je zadnji klopot.*

*Nisam te smjela iz vida izgubiti,
ni kad od tuge pucala je kost čeona.
Vjerovala sam da nećeš me odbiti
kada ostaneš sam u magli perona.*

*Ostat ću jedina na tračnicama,
jedina koja ljubav čekati je znala,
koja je pod nebom spavala sama...
i jedina koja nikada nije te imala.*

*Kada mi na lice polegnu bijele vlasi,
hoćeš li poželjati sa mnom ostarjeti?
Kada slegne se prašina i dim se zgasi,
kada odu sve bivše, hoćeš li me htjeti?*

NAJTIŠE

*Svaki dan gledam tvoje predivno lice,
muževnost, koja suzice s njega briše,
i u noćni vjetar šapćem: O, Nebnice,
ti znaš da volim ga najjače, i najtiše.*

*Okrutna, zla je ova sudbina razroka,
njezine moći nježna čuvstva trijebe.
Moj život smjestila je na sam rub oka,
a ljušturu držala je daleko od tebe.*

*I ako nam se ruke nikad nisu splele,
a s vrelih ustašca nismo pili sokove,
misli su često ponad krova letjele
i na nebu presretale laste i ždralove.*

*U sebi znao si kad želja je u te stigla,
u krvi ti je draškavu raspršila stud,
a ja sam pogled k zvijezdama podigla,
kada ušla je u me i napela mi grud.*

*Sve slutnje, koje postadoše stvarnost,
mudro krali smo od podloga usuda,
jer i zla kob iskazala je nemarnost,
i da njezina bit puna je predrasuda.*

*Al od borbe sa sudbinom osta umor
i, premda ne želim u vis podići ruke,
sve više tlači me nujnih misli mrmor,
da u nemilosti sam sudbine zloguke.*

*Ja sada idem, a ti nemoj me čekati,
nemoj me tražiti, ni dugo žalovati.
Hodat ću pred tobom, i suze srkati,
ali za sjećanjem neću se osvrutati.*

*Kada nismo skupa, duši je svejedno
koju će mi stazu grda sudba dosuditi,
ali vjerujem da ipak bit ćemo zajedno,
prije no što smrt tijela će nam ohladiti.*

*Obriši, ljubavi, svoje prekrasno lice,
možda nam se puti spoje u starosti.
Mi smo od usuda ipak veće varalice!
Vječno ćemo voljeti se u književnosti.*

POSLEDNJE STIHOVANJE

*Dala bih ti svoj magičan život.
umotan u milozvučne riječi,
no svoje ti si zgusnuo pod lokot,
kao da jezik mogle bi ti opeći.*

*Zbog prstiju, plavih od mastila,
i dlanova, koji ne oćutješe
damare tvogega srca i bila,
misli mi svagdan često zgriješe.*

*Ljutim se na tebe, bijes me trese,
jer cmizdriš za mnom dok nudim ti život.
Srce mi plamt, zjenice krijese,
a glavu zaglušuje razuma grohot.*

*Dok sočne psovke zubom blokiram
i fokusom na usne stavljam plombu,
trudim se da u tijelu deaktiviram
glupom čežnjom tempiranu bombu.*

*Ne!, nećeš u mome žiću bogovati,
ni u mojim pjesmama bludničiti.
Kada obnoć prestanem stihovati,
zauvijek netragom nestat ćeš i ti!*

MRTVA LJUBAV

*Ustrajno očekujem da se osokole
gledišta, jezivim strahom tumačena,
jer pucam pod silinom samokontrole.
Da, princip je stijena, a duša je pjena.*

*S prstohvatom edamera i korom kruha,
na jeziku, između gornje i donje vilice,
u slinu umačem sočne psovke zloduha,
i s prožvakanim gutam kletve drznice.*

*Ona želi da suzama platiš za nehaj,
za vodopade na bljedunjavim obrazima,
za šutnje gurnute u trbušni zavežljaj,
za iritantne, podmukle slutnje u mislima.*

*Neću joj dopustiti da me zlom nadjača,
jer, ljubavi moja, ja ti ne zamjeram
što podbuhla sam od bdijenja i plača
i što škiljavim očima do jutra zvjeram.*

*Zgurena u kutu balkona, pod lampom,
smiješim se i mjesecu i zvijezdama.
Pomogli su čežnju gasiti pred rampom,
da ugarke sna opisujemo u pjesmama.*

*Hvala ti, Bože, za boli, tuge i tjeskobe,
i što nas iz stalnosti grozne jeze izbavi,
jer kada nas bremenite nesani zarobe,
postojanja griju pjesme o mrtvoj ljubavi.*

SELIM TI SE, DUŠO

*Mudri znaju priču o kojoj mogu
pisati, makar bajke i budalaštine,
a meni je Muza podmetnula nogu
pa opisujem podsuknje i krinoline.*

*Negdje između redaka migolje
trudne misli, stopirane pri pokušaju
da riješim se ustrajne zlovolje
i sudbinsku vezu privedem kraju.*

*Ti u noć zavijaš, i u šutnji zdvajaš,
grčiš se od nesna, gnjeva i gorčine.
Ti bi da me bezglasjem preodgajaš,
ali ja već stupam u smjeru slobodštine.*

*Nisi me zaslužio, kruti dušmanine,
jer nisi poželio priviti se uz mene.
Pa o čemu da pišem iz ove drobine,
kad skitao si izvan moje domene?*

*Maštu mi zla sudba ognjem sastruga,
a ti si mi ravnodušjem razum opekao.
Kada odem, bit će isto. Pripeći će tuga.
Selim ti se, dušo, iz pakla u pakao.*

POVRATAK PO ŽIVOT

MOJ

*Ni zamisliti ne možeš koliko volim te!
Ne mogu te manje voljeti ni kada vidim
da nestaješ u zagrljaju napirlitanih polutanki.
Srce regeneriram tlapnjama o sljepoći,
i ljubim te obnovljenim duhom.
A ti i ne slutiš da u neraskidivoj smo vezi!
Ne znaš da gledali smo se požudno,
omamljeni lijegali na postelju od slova
i ismijavali rasprsnuti materijalni svijet.
Onda, kada još bila sam žena
koja bi ti se svidjela.
Onda, kada nisi znao da moj si.
Onda, kada valjao si se
po masnim tijelima ljepotica
i omamljen klizio njihovom glatkom kožom,
dok na zrcalnom plafonu
tražile su potvrdu vlastite vrijednosti.
Vjeruj mi, moj si. Samo moj!
Čak i kada doznao bi koliko volim te,
ni miris sebe ne bi mogao iščupati iz mene.
Volim te predano, luđački, posesivno,
strpljivo, bestjelesno.
Ni zamisliti ne možeš, ni naslutiti ne smiješ
koliko te volim.
I sretna sam što ne znaš
da postojim.*

NEUGASIVO

*Vi, koje gnijezdite se u njegovu naručju,
koje kroz pamučne krpice osjećate
srhe snažna, muževna tijela,
pogledajte ga mojim očima, izbliza,
da i moja duša zadršće od miline
kada nam se pogledi sretnu.*

*Vi, koje ne znate napamet broj njegova telefona,
koje između redaka
niste pročitale njegovu tjeskobu
i ne oćutjeste prokletstvo uzaludna čekanja,
med gomilu nadrobljenih laska i laži,
ugurajte i moju istinu.*

Šapnite mu da volim ga. Neugasivo.

*Vi, koje pored njegove slike kačite svoje,
koje ugrabile ste zajedničke trenutke,
a već u zoru umanjujete njihovu važnost...
kada ružičastim usnicama zamastite mu obraz,
molim vas, poljubite ga u moje ime
i opišite mi miris njegovih usnica.*

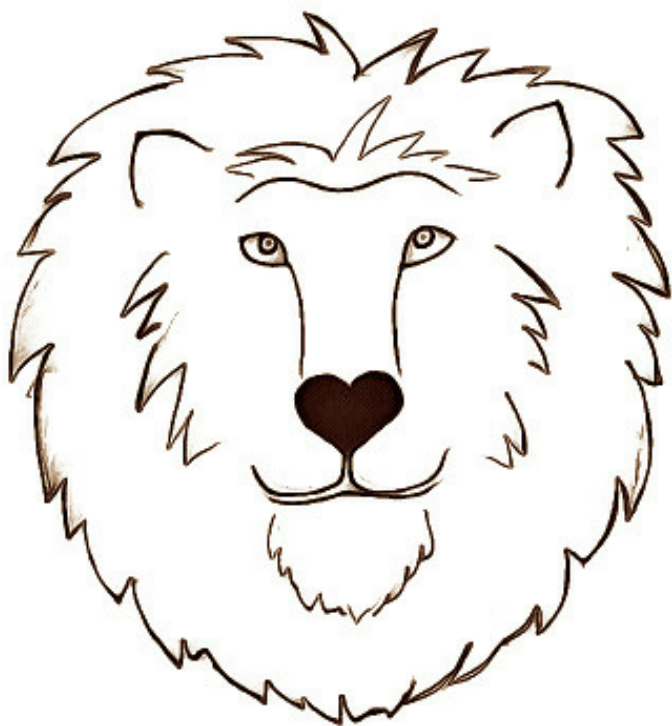
DAH

*Nisi imao kamo pobjeći.
Stajao si, iznenađen i zbunjen,
uhvaćen u zamku od neizbrušenih dasaka,
držeci se grčevito za stupove snage,
koje drmusala sam prisutnošću.
Gledala sam te u oči, netremice,
zavarana sigurnošću
da ne znaš tko sam.
Zarobila sam te raznobojnim svjetlima,
pogledom milovala tvoju nemoć
i opijenost pri susretu odlagala
u ladice srca, duše, i sjećanja.
Nisi imao kamo pobjeći. A zašto i bi?
Ti nemaš ništa s mojom zaludenošću.
Tobom.
Ti nemaš ništa sa žudnjom,
s potrebom da ljubim ti žilu na vratu,
sa željom da do jutra slušam kako dišeš.
Ipak, jesi li se prepoznao
u momemu dahu?*

KIŠOVITI

*Znaš li, dragi Leone, dan je opet tmuran,
od sjeta, i oblak crnih snova
za zjenama bubri. Teško podnosim
nevrijeme u meni... oluju čežnje,
pljusak žaljenja i tuču kajanja.
Kada zatomismo lavovsku narav?
Kisnemo li iza guste grive ponosa?
Da, još uvijek odajemo nadmoć.
Zato nas ne draže drskim provokacijama,
i sklanjaju nam se s puta,
ali, dragi Leone, i lavovi bivaju ranjavani,
i ugibaju gladni pažnje, nježnosti,
ljubavi, zajedništva.
Pogotovu neprilagođeni. Izgnani iz čopora.
Oni skiću svojim mrakovima samoće,
tražeći svjetlo u pjesmama. I riču. Potiho.
U sebi.
Riču u usamljenosti, i pri suzdržavanju
da ne zagrizu bezbrižnu, nevinu žrtvu.
Radije izabiru smrt. I umiru, od čežnje.
Znaš li, dragi Leone, da noću čujem
klokot suza u tvojoj džungli beznađa
i nakostriješenoj savjesti bezočno lažem
da vani opet pada kiša.*

JEDAN SAT

*Sažmem li cijeli dan u jedan sat,
bilo bi to pedeset minuta radosti i veselja,
i nekoliko stotina sekundi bezvolje.
Tjedan, stisnut u jedan sat, odao bi
neizmjerno zadovoljstvo...
sve do nekoliko minuta prije no što kukavica
izleti kroz prozorčić.
Cijeli jedan dugi mjesec?
Smjenjivale bi se zezancija, radost postojanja,
pjev pri izvršenju obveza, lješkarenje,
piskaranje, kartanje... i vrijeme odvojeno
za promišljanja o bedastome tebi.
Godina dana? Bio bi to sat pun zahvalnosti
za obilate darove, na svim razinama
raspoloženja i blagostanja.
Jedan sat u kojemu pamćenjem doticalo bi se
zavidno zdravlje, dobro iskorištena kreativnost,
ljubav (kojom mažena sam),
čvrsta ramena prijatelja (na kojima odmaram),
smijeh, jedna suza, radost, smijeh... i smijeh...
u satu odabranom za pamćenje...
i pet minuta naricanja, opet zbog tebe.
Koliko vrijedi jedan sat proveden s tobom?
Jedan sat... jedan sat...
oslonjena na tvoje grudi,
uha povrh ravnomjernih otkucaja
i usnica prislonjenih na tvoju košulju,
koje srcu pričaju koliko žuk bio je
život bez nas.
Jedan sat, tvoj i moj, naš. Tek jedan.*

ČEKAM TE U STIHOVIMA

*Obećaj mi da na ukoričene tužne pjesme
staviti ćeš lance i lokot,
i da neprijateljima noći nećeš dopustiti
da uđu u naše stihove.*

*Obećaj mi da u sjećanju nosit ćeš večer,
kada ljubili smo se zabranjenim pogledima,
sve dok rani sat nije spustio vlažne vjeđe
preko iskričavih očiju.*

*Obećaj mi da tankoćutnu dušu
nećeš dati zamamnoj noćnoj zabavljačici,
ni kada pokraj tebe bude migoljila
i darivala te*

ubrzanima uzdasima olakšanja.

*Podaj joj tijelo, i uzmi njezino,
ali ne daj joj dušu, molim te.*

*Obećaj mi da ranom zorom nećeš
znatiželjom i nemirom kopati
po slovima moga imena
i da nećeš doći do točke otkrivenja,
i zaplakati što umrla sam u sebi.*

*Obećaj mi da sjećat ćeš se
našeg početka, kada vjenčali smo duše
i na prstenjake utisnuli žigove vječnosti.*

*Obećaj mi da bit ćeš sretan,
jer znaš da za te uvijek bit ću tu
pod lancima i lokotom,
med koricama,
u našim stihovima.*

NE MIČI SE

*Nagledao si se ljudske pokvarenosti...
hipokrizije, podlosti, egocentričnosti, sebičnjaštva.
Sa zlom kobi naguravao si se
za svježu koricu kruha... u starosti.
Za vrijeme kratka oduška, rekao si mi:
"Probudi se. Protrljaj smisao, rastegni se
i izađi iz snova. Živi. Danas.
Razmakni zastore pod vjeđama,
ili kroz gusto misaono tkanje
propusti žute prstiće Sunca.
Dopusti mu da osvijetli ti gledišta
i suoči te s podnošljivim iznenađenjima zbilje...
na ulicama života".
Vidim, mili. Vidim tvoju turobnu stvarnost.
Usporeno hodaš pokretnim stubama dana,
a užurbano vraćaš se u noć, i mrak spoznaje.
Srde te šaputanja iza kožnatih paravana
i ogovaranja da tvoje vrijeme prošlo je,
a klepetavim ustima razgllašavaju
da najbolji si, i nema ti ravnog.
Komu ćeš vjerovati?
Tihim ogovaranjima ili laskama lažova?
Potajnim kreveljenjima ili uzvicima oduševljenja?
Rušilačkim šumorenjima ili perfidiji oportuniste?
Kada s mjesta (koji životom i življenjem zoveš)
obeshrabren i uplašen staneš probijati se
kroz gusto tkanu, zaštitničku zavjesu skepse,
iza koje ambicija šuti, a zadovoljstvo brblja,
molećivim pogledom poručit ćeš mi:
Ne miči se. Ostani tamo, u snovima, i čekaj me.*

JA SAM TVOJ ŽIVOTNI PROSTOR

*Legla sam rano, pred zoru,
s prvim glasanjem pijetla.
Nisam te htjela probuditi.
Pustila sam da još malo spavaš
na mojoj strani kreveta.
Ustala sam,
skuhala kavu,
a ti si me u znak zahvalnosti
poljubio usnicama s okusom šećera.
Zagrljeni, pošli smo u susret podnevu.
Šetali smo
od kuhinje do dnevnoga boravka,
šuteći zadovoljstvo,
držeći se za ruke.
Popodne skoknula sam do grada,
ukošene glave,
koja počivala je na tvome ramenu.
Duba se čudila položaju moje glave,
ali nisam ju ispravila do vatrenoga sutona,
kada obujmio si me straga
i kada potiljak odmarala sam
na tvojemu opuštenom prsištu.
Molila sam te da okrilatiš osjećaje,
onako, mazno,
ali spustio si glavu
i nestao u središtu mogega bitka.
Noć je protekla uobičajeno.
Napisala sam ti još jednu pjesmu tuge,
u kojoj perom šapćem
da žarko želim zagrliti te i rukama,
a ne samo mislima.*

*Legla sam rano,
pred zoru.
Sa mnom u san tonulo je i pitanje
kako je moguće osjećati
bolno nedostajanje,
kada živiš u meni,
kada ja sam tvoj životni prostor.
Legla sam rano,
pred zoru.
Pustit ću te da još malo spavaš...
na mojoj strani kreveta.*

KRIVE SU ZVIJEZDE

*Oprostila sam se s bjelkastim duhovima
i otvorila oči, tada krv mi žuborom reče:
Danas je taj dan.
Osmjehnula sam se jutarnjem,
iznenadujuće lijepom osjećaju
i desnu nogu prvu spustila na parket.
Dok prala sam zube, ciknula sam od sreće,
jer zadrhtale su mi obje usnice.
Otrčala sam u sobu, po hvatač snova,
oprala sam ga, osušila i vratila na zid,
iznad uzglavlja kreveta.
Punu vrećicu himalajske soli
prosula sam po svim kutovima kuće.
Izrezala sam krišku prve ovogodišnje lubenice
i pri prvom zalogaju izustila želju.
Slomila sam pileći jadic
i za se zadržala dulju koščicu.
Bijelu orhideju iznijela sam iz kuće
i spustila ju na sunčanu stranu balkona.
Popela sam se na krov i na šestoj kući
(od moje) ugledala dimnjačara.
Gumb sam pobjedonosno stiskala u šaci.
Dohvatila sam bubamaru, puhнула u nju
i otpravila je u susret južini.
Kupila sam sedam magneta u obliku srca
i zalijepila ih na vratašca hladnjaka.
Ubrala sam djetelinu s četiri lista
i sprešala je med koricama pjesmarice.
Ukrala sam susjedovu zečju šapu
i ugurala ju u desni džep.*

*Izbušila sam ispali umnjak
i objesila ga na zlatni lančić.
Istrčala sam na mokri asfalt
i blejeći u dugu izrekla želju.
Podignula sam najbjelji kamenčić
i na njemu markerom napisala...
Hoće. Danas.
Hrđavu potkovu
obojila sam crvenom temperom
i objesila je na čavao iznad telefona...
ali ti ni danas nisi nazvao!!!
Krive su zvijezde.
Niti jedna nije pala!*

SNENA

*Zar nikada nisi poželio
udahnuti mlak proljetni zrak,
probuditi se s pupanjem prirode
i postati prpošno proljeće nečija žića?
Dočekat ćeš i bijeli, bezvučni prosinac,
kada drhtaj želja uvući će se pod poplun,
a vjeđe klizit će ponad novog kajanja.
Goleme tuge stiskat ćeš
uz vratašća užarene peći,
ali tuge su preveć hladne
i neće ti dati da ugriješ dušu.
Ja sam to mogla... grijati nevidljivo,
ali prespavao si sva proljeća.
Jeseni su te dočekivale zbunjenog,
nesnalažljivog, kukavnog, i snenog.
A ja sam se budila s maćuhicama
i toplim zrakama nade,
trčala kroz tuđa ljeta, tebi u susret,
i na kraju jeseni suze uplitala
u mrzle kapi kiše
i obraze sušila mokrim dlanovima.
Više ne čekam proljeće, jedini moj.
Ne trljam oči budeći se
i gledajući hoćeš li se pokazati
kao mala točkica na grani,
koja procvjetat će i dati ploda.
Proljeće je na vratima, nesuđeni moj,
ali meni se spava, i sanja bijeli,
bezvučni prosinac.
(Što prespavaš, ne boli.)*

LAŽAC

*Zašto lažeš?
Zar doista vjeruješ vlastitim lažima
da ružan si?
Kada u iskrivljenom zrcalu vidiš Quasimoda,
potkopavaš samopouzdanje
i udaljuješ se... od nas.
Ne vidjeh ljepših naborčića pod očima,
između obrva i na vratu.
Dirkala bih ove svilenkaste valiče
i usnama brisala laž da nagrđuju te.
Ljubila bih tvoje uske, ispupčane usnice,
i ne bi mi smetala siva, oštra, prorijeđena brada.
Ne vjeruj sebi! Nek ti moje oči budu zrcalo,
da uvidiš svoju božanstvenu ljepotu.
Lijep si.
Najljepši! Koga volim, lijep je.
Ja nisam. Zato te izbjegavam.
Da me ne procjenjuješ pogledom.
Razočaralo bi te kada bi shvatio
da smo zastrašujuće slični, karakterno i tjelesno.
Dvije blizanačke duše, tople, iskrene, nježne,
i dva tijela, koja jednako čvrstim krokom
gaze tuđi svijet... i skrivaju lica.
Ali, ti si lijep. Koga volim, lijep je.
Ja nisam lijepa...
u tvojim očima.*

JEDNA OBIČNA VEČER

*Sve više sam stara ja, svoja i vesela,
a sve manje priglupa cmizdravica,
čije misli zarobljene su u mutnim minutama
jedne obične večeri.*

*Ona stoji na posljednjoj stepenici,
nakon koje nema katova na kojima se tupi,
i s poda skuplja krhotine razumijevanja,
no ljepilo je istrošeno tvojom šutnjom.*

*Na posljednjoj stubi odmotava dušu
i pokušava raspetljati trenutak
kada posrnula je.*

*Prisjeća se trenutka kada
zaboravila je biti sretna,
izgubila iz vida let vinskih mušica iznad loze,
ili vlati zelene, šiljaste trave,
koje potpuno opušteno čekahu košnju.*

*Zaboravila je zaspati
gledajući ples zavjesa
na ulaštenim, bijelim pločicama
i osjećati zrak koji klizi niz ždrijelo
puno slova.*

*Nekoć je s udivljenjem slušala
tihi, nježni protok zraka
nad gornjom usnicom.*

*Šitnica, glupost, rekao bi netko,
ali za nju bijaše radost, strahopoštovanje
i smiraj.*

*Sve dok jedne obične večeri
nije ubrzala disanje,
zaboravljajući zrak u sebi,
i sebe u njemu.*

*Podigla je pogled s nosa
i pošla za nijemom,
neuhvatljivom sjenom
konfuznog nesretnika.
Hodala je po margini života,
jednako strahujući od suočavanja,
kao i od pogubne ravnodušnosti.
Kroz strahom ukočen pogled
i kroz paraliziranu idejnost,
prošle su mnoge neproživljene godine.
Trgnula se u jednoj običnoj večeri,
med dobro raspoloženom svjetinom.
U metež spustila je svoj mali oblak,
sjela na njega, i sortirala gubitke i dobitke.
Dobila je policu krcatu papirnatih tuga,
raznobojskih, a izgubila je svjetlo duše, mir,
i sebe.
(Zbog hoda za neuhvatljivom sjenom?!)
Probudila se, ali preispitivanje nije obećavalo,
jer strahovala je da nije dovoljno jaka
za spuštanje pogleda i traženje sreće
u mirisima otkosa,
i vjetriću koji nadlijeće pokošenu travu.
A što ako iza posljednje stube,
jedne posve obične večeri,
ne pronađe mene, svoju i veselu?
Što ako zakorakne i padne u crni bezdan,
u kojemu pluća ne surađuju?
Poput bijeloga štapa stišće olovku,
dvojeći može li koraknuti
u staru ja, samopouzdanu i veselu.*

*Ne znam što ću ako pomiri se
s krahom šmrkave nemoćnice,
šutljive i nesretne,
koja kroz mrakove svitanja trčat će
za neuhvatljivom sjenom nesretnika...
sve dok ne zaboravi disati.
Ne, jer osjećam da
sve više sam stara ja...
i sve manje vjerujem sebi.*

TIHA POETESA

*Nedostaje mi sve što nismo imali...
blagi osmijesi i grleni smijeh,
arabesknj leptirići ispod pupka,
lješkarenje u grešnoj opuštenosti
i šaputanja iza zatvorenih usta.
Nedostaje mi sve što mogli smo proživjeti...
zagonetnu zamuknutost pred svjetinom,
hlađenje slušalice, vruće od izljevaja nježnosti,
i gutanje papirića s brojem telefona.
Nedostaje mi ono... ništa.
Rupa u događanjima,
koju mogli smo ispuniti
zadovoljstvom ljubavnika
i poklopiti ju plišanim pokrovom stvarnosti.
Nedostaje mi nadočekana zvonjava telefona,
samo jedan tihi zvrč,
samo dvije nikad izgovorene riječi,
samo tri sekunde euforije.
Nedostaje mi neostvoreni susret sa smrću,
sjedinenje sa spasonosnim ništavilom
i nestanak tako bolnih nedostajanja,
zbog kojih nazvaše me
Tiha poetesa.*

UBOJSTVO S PREDUMIŠLJAJEM

*Danas se ne bojim tebe, sebe... ni straha.
Ni vremena koje juri u šestoj brzini.
Ni potmulih, neprestanih
osjećaja nedostajanja.
Razlila sam se ispod neshvaćanja
okrutnosti života,
gdje okolnosti koristim kao isprike
za danonoćne, termitske nemire.
Raspukla sam se ispod grudnoga koša,
nakon što polijepih isječke
jučerašnjih snimaka
pretvarajući ih u užasavajuću, apsurdnu priču.
Ne možeš reći da nismo krivi! Ne poriči!
Krivi smo, oboje!
Jer, zaljubili smo se u osjećaj
prisutnosti ljubavi,
a ruke, oči i glas duše skrivali smo
iza zidova sigurnosti.
Oštricom ponosa presjekli smo pupkovinu strasti,
i jecamo,
u dubini vlastitih kaotičnih svemira,
tješeci se da nitko neće čuti
šmrcanja slaboće.
Raspadnuti egocentrici, vrijedni žaljenja...
to smo!
Ne! Danas se ne bojim besmislenih strahova.
Razočarano i bijesno zurim u središte sebe,
i razumom sudim proketoj izdajici.
Gleda me prestravljenim, buljavim očima,
molećivo, ali... danas sam nemilosrdna.*

*Kaznit ću je za gromoglasne, jekaste tišine,
za konstantne drhtavice, i neizdržive patnje,
za puna usta tihih vapaja i zatomljenih krikova,
za iščekivanje fatamorgane, za sjete, suze,
za samoranjavanja...
za tebe!
Bezobraznica! U mene zuri
kao osuđenik u krvnika,
kao pregažena mačka u veterinara,
kao umirući u svećenika...
kao ljubav u mrzitelja.
Neće me pokolebati. Neće!!!
Danas se mijenjam. Odlučna sam.
Danas ću ubiti vlastitu dušu!
Nije te trebala voljeti!!!*

KAŽEŠ

*Kažeš da preskupo koštat će te
uron u moje srcedrapajuće rime,
jer prožela te suptilnost moje duše;
nepopustljivim stiskom zagrlile su te
moje vitičaste i lančane tuge.*

Kažeš. A ja slušam.

*Kažeš da palili su te sumnjom
u moje iskrene namjere, poštenje,
i da hrabro stao si u zaštitu daleke,
nepredvidljive, ali osebuje osobnosti,
mada nisi znao stojiš li na svijetloj strani.*

Kažeš. A ja slušam.

*Kažeš da tvoje srce ne podnosi disciplinu,
da otkucajima tvrdoglavo hrli pod moje grudi;
da snom ganjaš mnome ogorčene misli,
a one u beznadnost nagone tebe.*

Kažeš. A ja slušam.

*Kažeš da ne znaš kako ćeš dalje,
da bez mene ne možeš, i nećeš,
da ja sam kraljica u haremu tvojih težnji,
da konkubine ljubiš usnama,
a mene svim srcem.*

Kažeš. A ja slušam.

*Kažeš da drapuljam te besanicom,
da isprekidanim jecajima paraš zatišje,
da moj lik vidiš i na zidinama mraka,
i s njime potajno razgovaraš.*

Kažeš. A ja odgovaram:

*Tko puno priča, a ništa ne čini,
taj oazu neće naći u pustinji.*

VARAŠ SE

*Igrom slučaja nabasao si
na performanse u snovima,
i nakon desetljetnog koprcanja
i cijukanja između dviju stvarnosti,
obje čarne, magnetične,
pokušao si i prstima opipati
mekoću moje zbilje.
Od toga trenutka
cipele u umu skupljaju prašinu,
a ja bosim i ogoljelim duhom trčim
u suprotnome smjeru, otresajući iglice
strahova, nemira i neshvaćanja
Kako si se usudio stropoštat
iz samoćom zagrljenih snova
i reći mi: Ti si perje mojih krila.
Kako si se usudio?!*

*Nakon šale očekuje se smijeh!
Pa zašto ja, zbog ispisanih pošalica,
šutnju zalijevam mlazovima tuge?
Po to si došao?
Po potvrdu da voljen si i izvan mašte?
Da volim te koliko i crnu smrt?
Da ako ne dođeš, zagrlit ću nju?
Varaš se!!!*

*Do tebe mi je u ovome času stalo,
koliko i do dokončanja.
Ja volim živjeti!
Zato pokupi dronjke kaotičnih uvjerenja
i ljestvama sramote uspni se u svoje snove,
jer... upao si u krivu stvarnost!*

VRISCI

*Mogao si vidjeti, morao si znati
da izgaram na osmoj lomači pakla,
na koju gurnuo si i moj deveti život.
Okolo vatre poredao si neprobojna vrata,
u svakoj bravi okrenuo ključ, s tvoje strane,
i oglašavao se kroz usku ključanicu.
Mrcino, zoveš me jer znaš da vezao si me
plamenovima čežnje.
Vrištim, opečena srca, molitvom braneći se
od tvojih pomno smišljenih (za me pogubnih),
pravovremenih ataka i niskih udaraca.
Vrištim kako njemaci vrište...
proširenim zjenama i grčevitim licem.
Vrištim u uzbibanoj nutrini
i provalom iz očiju gasim goruću sebe.
Vrištim zatajenim mislima,
vrištim podivljanim osjećajima,
i dušom koju potopit će naplavine
neisplakanih ispaštanja.
Vrištim, neprestance, bez predaha i oduška.
Vrištim iznad tmastih oblaka neshvaćanja,
vrištim u zakrčeni tunel ispod glasnica,
vrištim pod površinom uznemirenog mora tajni.
Vrištim! Do besvijesti!
Jer, puhao si u ugarke u mojim venama
i rasplamsao vatru neprilične ljubavi,
da bi me na njoj spalio.
Vrištim u epicentru neizdržive boli,
vrištim u vrtlozima paklene patnje,
vrištim u smislom zaključana vrata,
a ljudi me pitaju: Što ti je? Zašto šutiš?*

SVJESNA

*Kadikad se uplašim svojih burnih osjećaja,
koje rasplamsavam slijedeći te.
Nemoj se osvrnuti,
jer moja je ljubav isključiva.
Neću dopustiti da izazoveš
iskrenje pod usijanim dlanovima.
Kada bi se osvrnuo, poželio bi
broditi crveno-bijelim zrcima
i provaliti u skrovište putenih očuta.
Tada vidio bi kako uspavljujem te,
ljubeći ti jagodicu prsta i grickajući ti ušku,
samo da ne čuješ pjesmu
koju nikada neću napisati.
Nemoj se osvrnuti, jer moji žarni osjećaji,
koji spalili su potkožje,
tebe ne uključuju u čudesnu ljubav,
morbidno isključivu.
Začudila bi te neispisana očekivanja,
koja rascjepkala sam zreloom svjesnošću,
prožvakala ih čvrstim htijenjem,
zubima usitnila napoj strahu
i progutala sve smrvljene tihoće.
Nemoj se osvrnuti, jer postavio bi pitanje
što i koga skrivam u srcu, a ja pišem
da ne bih odgovarala na pitanja.
Sebi sam se zavjetovala na šutnju,
i nikada neću priznati
da potajno priželjkujem nemoguće.
Idi, molim te, idi, i nemoj se osvrnuti,
jer ne smiješ pročitati pjesmu
koju nikada neću napisati.*

NJEZINA SAM

*Buduće godine
neminovnost je suzila i skratila,
uzduž i poprijeko,
i ne daje priliku za bar jedan
novi početak.
Na raspolaganju nemam
dovoljno vremena,
koje zacijelilo bi rane neispunjenja.
Ostala mi je samo
moja razbuktana bol,
koja ugasit će se kada i ja.
Do tada razmišljat ću
o površnim ljudima,
koji vjeruju neistinama
da ćutim se i više nego dobro,
i koji zadovoljstvo nalaze u zabludi
da nemam razloga za patnju, i laži.
Bol me neprestance prožima
i zadimljenim dahom provocira.
Kao zmija uvija im se pred nosom,
ali roblje površnosti ne vidi ju,
i nikada neće.
Do groba vjerovat će da radost i bol
ne žive u istim zjenicama.
A ja sreću razlijevam u sjaj očiju,
u razvučene usnice i izmišljotine,
ali, u vlasti sam trajne boli.
Njezina sam
jer nisam tvoja.*

ORLOVSKO NOVOROĐENJE

*Jesi li ikad oćutjela kako je hodati
sredinom kolnika poetičnih snova,
a na izranjavanom poimanju nositi
sva četiri zida kožnatog zatvora?
Jesi li ikada čula kako u umu sablasno zveče
olovne kugle, ispunjene slutnjama,
i svakim novim korakom dokotrljaju se
do nesigurnih nogu, i ruše te?
Dok klečiš i jecaš, besmislom udaraš
o bijelu, isprekidanu crtu beznađa,
pokušavajući iz glave izbaciti
proračunatog, beskarakternog čovječuljka.
Pa nadanje zabadaš u slušne kanale,
našiljenim noktima grebeš
već nadraženu sluznicu,
ne bi li dohvatila nezaustavljivi, silan glas,
i izvukla ga iz kaotične sebe.
Ustaneš, s dubokom ranom i na čelu,
da bi nastavila putovati u mračnoj samici,
s mrežom lanaca... u sebi i na sebi.
Posljednjom nadom grabiš najoštrije šilo
i čovjekoliku kreaturu pokušavaš probosti
kroz bjeloočnice, zjene i mrežnice,
da gnjus iscuri s krvavim suzama,
ali suze postaju sve gušće, i ostaju bistre.
U konačnici kažnjavaš sebe,
jer namamio si zvijer u ljudskom obliku
i pripremio mu trajni log od bijelog muslina,
mada svjestan da nanijet će ti najjaču bol,
koja najtiše plače.*

*Znaš li da krvnički smaknula bih
kretenoida u sebi, koji postade gospodar
mojih robovskih misli i osjećaja?
Pa da slobodan hod ne ćutim sputanim,
da tikvom ne udaram o kolnik tlapnji
i da zračak ne udišem kroz cjediljku košmara.
Napustili su me mudrost i snaga,
a divovski miš guši me
mojim orlovskim krilima.
Ali, presudit ću oboma.
Srcem (koje luđački voli) udarat ću
o paralizirano stanje.
Pokrenutim otkucajima ključat ću
ubitačno tužne misli
i bezbrojna zbrkana promišljanja
svesti na ništicu.
Iščupat ću si sva perca na krilima,
pa neka ogoljela duša
umre od stida.
Navikla na čekanja, strpljivo i s radošću,
dočekat ću novo rođenje ojačanog bitka.
Jesi li ikada omirisala zrak
nanovo stečene slobode?
Jesi li se ikad zagledala u oči žene,
netom nakon njezina izlaska iz pakla ljubavi?
Jesi li u dubini njezinih zjenica
ugledala Raj?*

BEŽIVOTAN ŽIVOT

*Još jedan patnik je otišao,
tiho, kako je i živio,
zaboravljen od onih
koji tapšali su mu ponos.
Ovacije su utihnule
pri začetku njegove bolesti.
Otišao je, on, koji u sebi imao je
pola čaše krvi moje.
Jesu li s njime otišle i tajne? Ako ih je imao.
Je li otišao čeznući? Ako je čeznuo.
Je li ponio i gorčinu neostvarenja?
Koliki kalež žaljenja ispiješ
pri zadnjem času?
Odavao je sretnika
koji smiješi se prošlosti,
pleše u sadašnjosti
i raduje se budućnosti,
pocupkujući u sebi i pred svijetom.
Izgledao je prosječno,
a zračio posebnnošću.
Je li bio iskren?
Jer, slično izgledam i ja.
Kada bi bezlični mogli,
ukrali bi mi gromoglasan smijeh,
kojim prolaznike i poznanike obmanjujem,
no što je s tajnim svijetom ispod štukature?
Hoću li se u nj povući i pred odrom,
i žaliti što nisam bila odvažnija?
Hoću li ridati kada iz krajnje perspektive
pogledam sadržaj plitkih stopa,
koje utisnula sam bauljajući do kraja?*

*Da te nisam srela,
ne bih se poistovjetila
s rugobom na plakatu,
na najprometnijoj aveniji života.
Da te nisam mislima izdvojila iz grupe,
oplakivala bih njega, krv krvi moje,
i ne bih se pribojavala
intenziteta i kakvoće
posljednjih promišljanja.
Da nisam svakodnevno zurila u tebe,
tako lijepog, ne bih tvoju sliku
nosila u oku
do posljednjeg umornog koraka.
Da te nisam čula i u tišini,
ne bih se bojala
jeke tvojih indijanskih, dimnih zaziva,
i suzenja pri prelasku u onostrano.
Da te nisam zavaljela,
ne bih prigrllila tvoju veličanstvenu dušu,
uvela je u središte svojega bića,
pod višeslojni kožnati pokrivač,
i s njom putovala
kroz slabašnu protočnost
beživotna života.
Da si me barem jednom svojom nazvao,
ne bih krv svoje krvi oplakivala
promišljajima o našoj gorkoj sudbini,
i ne bih se pitala hoću li beživotno živjeti...
dok nas smrt ne sastavi.*

MOJA LJUBAV, MOJE BREME

*Ne pitaj zašto,
ni sebe ni mene,
jer objašnjenje je ubitačnije
od neshvatljive šutnje i neznanja.
Neću da krvariš iz mojih rana,
da iz mojih očiju suze liješ,
da vidaš srce u mojim grudima,
u mojemu tijelu dušu da tješiš.
Sve ove olovne boli,
svi zamućeni izvori i porazni ishodi,
sve je isključivo moje.
Moje su zimice u venama,
moji su urlici za agonija,
moje su drhtavice oko kralješaka,
moja je tobom zaglušena tišina,
moje je urušavanje smisla
i želje za životom.
Neću na tebe uprtiti breme svoga žića!
Nikada nećeš čuti očajnički cvilež,
jer bol svoga ludog srca nosit ću sama.
Ah, kada znao bi, pojela bi te grižnja
što k meni nisi došao,
makar na časak.
Makar se istog trena okrenuo i otišao.
Ne pitaj zašto, ni sebe ni mene.
Neću ti otkriti da volim te
od prvoga retka pa sve do točke
na kraju naše priče,
iz epicentra glupog srca
i vrelina anđeoske duše.*

*Ali oko neizrečenog nabacala sam
gustu draču suvislih promišljaja
i suhozide opreza, da ne pronađeš put
koji vodi u labirint bezizgledne ljubavi.
Ne, ne želim da budeš deprimiran
zato što ne voliš me.
I ne brini, moje srce rado sâmo
podnosi svoje tuge.
Da sam ti dopustila virkanje
u centrifugu zatamljenih, skrutih osjećaja,
ne bi promijenio slijed događanja,
jer tvoje srce ima dobar vid,
a moje je slijepo.
Ali, poznajem te koliko i sebe.
Tvoja duša ponijela bi dio tuđega tereta,
i mimo moje volje.
Ne pitaj zašto, kako ni kada.
Volim te, toliko snažno,
da s radošću izabirem sama
trpjeti svoju bol.*

OČI PUNE ŠUTNJE

*Sve češće uhvatim sebe
kako buljim u staro, izglancano ogledalo.
Zurim u vlastite oči, prepune šutnje,
i pokušavam prodrijeti do skrivenoga iskona,
kako dokučila bih zbog čega često i rado
spuštam tjeskobom slijepljene kapke.
Ipak ne dopirem do saznanja.
S teškoćom probijala sam se
i u tvoju utvrd u neizgovorenih promišljaja,
sa vatrenom željom da mine ljutnje uglavim
u mekane i tople zidove tvrđe,
u koju sakrio si se.
Htjedoh verbalijama propucati
razloge tvoje autodestrukcije.
Ti i ne pojmiš na koje sam sve načine
pokušavala izvući te iz ćelija straha.
Ne znaš da iscrpila sam sve ideje,
glavom tukući o blindirana vrata
svih četiriju strana svijeta,
kojima štitio si neugroženost.
Nisam uspjela. Nisam te spasila.
U mučnim trenucima retrospekcije,
preispitivanjem dvojnosti zbunjujuće nutrine,
pljuskajući neprestano mokre obraze,
u jezgri duše doživjela sam mijenu. Katarzu.
Zagledana u staklaste oči,
osjećala sam titraje razbuđenja
i blage pomake skupljenih usnica.
Prstima vremena spustila sam vjeđe,
prekrila beznadne, krikovite poglede
i u ustima osjetila pobunu migoljavih riječi.*

*Silovito izdahnuvši, izbacila sam leptiriće
sa slovkastim krilcima,
koji tvorile su formaciju lepršavih rečenica
i koje, po prvi put, poslat ću tvojoj duši.
One će ti reći, ljubavi moja potrošena,
da s prvim vriskom izašao si i ti,
i da šutnja više ne stanuje u meni.
One će ti kazati
da zaobišla sam zamke nemoći
i život otrgnula iz čvrstog stiska čekanja.
Kada ponovno otvorim usta,
ispljunut ću bijelu zastavicu,
koja vijorila je iznad naših
varavih, zbunjujućih, vječitih naslućivanja.
Plakat ćeš, znam, jer jedino to dobro
i ustrajno činiš.
Odlazim, ali prije no što pođem,
poklonit ću ti svoje sanjarsko nebo,
jer zaslužio si živjeti u paklu snova.
Ostavljam ti i staro zrcalo,
da doživotno kaješ se
što dosmrtno buljit ćeš
u oči pune šutnje.*

PRESUDA

*Žalim što nikada nećemo jedno drugom pričati
kako pali smo u nepopustljiv zagrljaj nemoći,
o čemu smo u vjetar tlapili
i kako došli smo na sam kraj ničega,
a da ni na tren nismo iskusili
ono zbog čega smo umirali.
Katkada čak i poražavajuće,
ali izgovorene misli duši donose mir...
kada spoznajom pokopaš zabludu
i osnažiš pred novim izazovima.
Šutnja iritantno, podmuklo mrcvari
zdrav razum i pretvara ga u bolnu kašu,
a oči tada zbunjujuće šalju slike
i ne znaš hodaš li sunčanom stranom poimanja
ili po samome rubu provalije.
Govorio si da moliš se za moju sreću,
mada znao si da moj sretan život
sakrio si u svojim stisnutim rukama,
koje nisu bile spremne za zagrljaj.
Više ne vjerujem tvome plačnom glasu,
ni kronično tugaljivoj neverbalnoj komunikaciji,
ni teatralnom gestikuliranju,
jer pompoznost si tkao na kalkulatoru razuma,
a postupci su otkrivali prozirnu priču.
Ne mrzim te, ali zamjeram ti
što mojom tugom tješio si svoju.
Sebi zamjeram (koliko i tebi),
jer prijao mi je san o zagrljaju,
pa makar posljednji bio.
Zamjerat ću nam još nekoliko trenutaka...
prije no što zaboravim te.*

BIO SI PUN MEINE

*Sjedio si u sivkastom pasažu,
na lakiranom stolcu očajnika,
uz riječi koje predaju borbu...
i pogledom na izdahu.
Suzio si u raljama neizdržive boli,
koja svladala te duljinom trajanja.
Bio si potpuno sam...
a bio si pun mene.
Dokrajčilo nas je ponavljanje odgađanja
da zagrliš me u toploj krvi
i da utopimo se u slapovima
suza radosnica.
Sjedio si na propuhu, u pasažu,
na tapeciranom stolcu nesretnika
i gromoglasno zapomagao
nad kosturom nade,
ne vjerujući da ću ti ikada doći.
Sjedio si, oplakivao svoj život,
i glasno naricao nad našom sudbinom.
Od tolike buke nisi čuo
kada izašla sam iz tebe...
da umrem
u sebi.*

POŠTEDI SE

*Ako čitaš moje destruktivne šutnje,
zatrpane gromopucateljskom tišinom,
poštedi se, i ne zaviruj u moju plahovitu dušu,
jer u njoj nema sreće ni za mene.*

*Umorna od stišavanja neugodnih glasova nutrine,
od kamufliranja istine, grčevitog gestikuliranja,
izvježbane mimike i lažirane razigranosti
(iza kojih krvava koljena pekla su ponositost),
stavljam ključ u paučinastu ključanicu smisla,
drhtavim rukama otključavam zahrđala vrata
i izlazim iz snova koji kontaminirali su stvarnost.*

*Budi odvažan, bar jedanput,
i preskoči prepreke luckastih sanjarija,
gromače sazdane od zajažljive čežnje,
nezasitne ljubavi i varavih predosjećaja,
koji sveli su nas na impresivni, bajkoviti par...
vrijedan žaljenja, oplakivanja, i zaborava.*

*Ako čitaš ove nemile, višeznačne šutnje,
zatrpane vizurama iskrivljenog zrcala,
ne zaviruj u moju neveselu dušu,
jer u njoj izgubit ćeš ono malo radosti,
koju distancom uspio si sačuvati
od lijepka moje beskonačne tuge.*

*Ne zaviruj u moju kompliciranu dušu.
Poštedi se.*

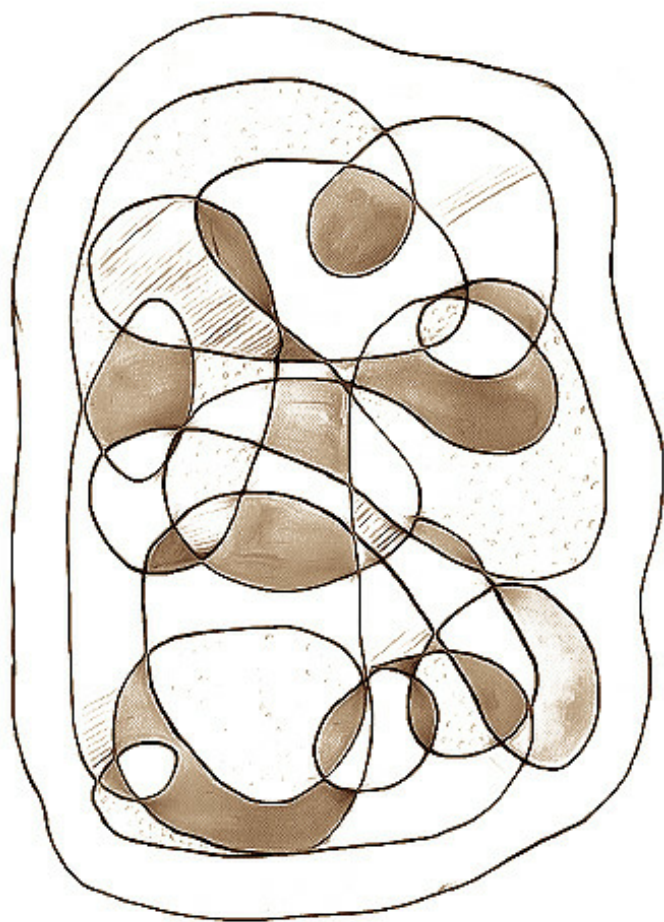
*I tako nikada nisi poželio
pogledati me u oči
ili prazan zagrljaj ispuniti mnome,
kao da kroz zjenice uvukla bih te u se
i zablatila časno ti ime.*

*A samo sam htjela užareni obraz
prisloniti na tvoje koščato rame
i upamtiti toplinu tvoje kože,
da u rijetkim preostalim danima
na pamćenju grijem srce i dušu.
Ne zaviruj u moj zarobljeni život!
Poštedi se!
Zažmiri
pred prigušenom eksplozijom mojih patnji,
pred prazninom u kandžama očekivanja,
pred dubinom i širinom trajnih rana,
jer još toliko snage imam
da posljednji put zaključam
vrata naših umornih snova...
odlučna da živim.*

PEPELJASTO-SIVA

*Tražim te u ovim intenzivnim, fluidnim
tišinama,
i lik tvojim pronalazim u izmjenama
mamećih vizija.
Uvijek šutiš. Zato moje tihoće prelama
piskutavi ženski glas.
I zato pišem još jednu pepeljasto-sivu pjesmu,
punu ugašenoga tebe.
Zaglušuje me neprekinuto mrmorenje
beznađa,
i priječi mi da posluhnem uzvišene melodije života.
Jednog dana, kada nadglasam besperspektivnost,
isključit ću varavost zanosnih vizija
i stalnost nerazgovjetne, ženskaste tihote,
u kojoj zaglibih... nevoljena.
Prodrmaj me dubokim, muškim šaptom,
i odustat ću od pisanja pepeljasto-sivim olovkom.
Presloži mentalne oblutke i napravi puteljak,
po kojima dojezdit ćeš sa zvucima
sretnijih dana.
Čekat ću te na kraju tišine,
da kažem ti: Mili, ugasio si me šutnjom.
Ugasio si me. Sada šuti. Kasno je za glas
koji nije moj.
U ovo malo žara života,
još tinja samo htijenje
da slušam umirujući ženski glas
i da opišem te prozirnom tintom.*

NEVRIJEDAN

*Nikada me nisi okrznuo ramenom,
pogledom ni nasumičnim riječima,
a uspio si vezati mi crni povez preko očiju
i oslijepiti me slutnjom ljubavi.
Otada rukama duše siječem gusti zrak,
udovi se bore s nezaustavljivim tremorom,
a u nutrini neprestance ječi
očajnički, zaglušujući vapaj.
Trebam nekoga tko zna čuvati tajnu,
nekoga tko skinut će mi Afroditin povez s vjeđa
i naučiti me kako da rashladim požudu,
i odem od tebe.
Bila su jutra kada sama pokušavala sam
noktima strgnuti crno platno s očiju,
vjerujući u funkcionalnost razuma
i život vrijedan prekomjernog trpljenja.
Uzaludan bio je proliveni znoj,
i sočne bile su psovke i kletve
upućene bespomoćnosti, bezidejnosti, i predaji.
Na toploj strani poveza puštao si film
o Romeu i Juliji, i šestim čulom obećavao
da probudit ćeš se prije završnog čina.
A mogla bih se kladiti
da nisi čitao Shakespearea!
I nikada zbog mene ne bi popio
ni slatkastu paru otrovnog napitka,
ali bezobzirno i besramno
ulijevao si ga u moje već zatrovane dane.
Znaš, nakon što napokon posložih
razbacane kockice mozaika naše ljubavi,*

*pala sam, i snažno glavom tresnula
o dno dna... tvoje ucijepljene egocentričnosti.
Od strahovitog udarca crni povez skliznuo je
s donjih trepavica, i ostao visjeti na nosu,
kao rug užasno neprirodnom odnosu,
u kojem iscrpljena i utučena ropkinja
obožava tamničara svoje duše, tijela i smisla.
Nekoliko dana crno platno upijalo je
provale toplih kiša olakšanja,
ali pogled preko vlažnog poveza
razbistrio je čakre i obzorja
te srcu i duši opisivao nove, bajkovite vidike.
Vidjela sam istrošenog, izboranog, sebičnog
i strašljivog Romea,
a iza njega šuštal je bakreno lišće oraha,
morska pjena bjelasala se na plavkastim oblucima,
rijetki oblačići njihali su se na krošnji vedrog neba,
sunčana vatra grijala je valovite krovove,
crveni makovi nadvisili su bijele papavere,
a nepoznata lica ozarili su najtopliji osmijesi.
Neočekivano, vapaj se pretočio
u uzvik oduševljenja, a radost je ciknula:
Bježi od njega!
(... on nije vrijedan... nije vrijedan... nije...)
Krenula sam, žurno, ali nisam mogla otići
prije no što okrenula sam se
i crni povez bacila ti u oči.*

NIŠTA STRAŠNO

*Neću ti oprostiti, nikada,
jer oprost je cerek superiornosti,
a ja ne želim gledati te s visoka.
Činio si najbolje što si znao i mogao,
ali tvoje najbolje nije mi bilo dovoljno.
A moje najbolje za te bje suvišno.
Neću ti oprostiti, jer s hinjenom finesom
potaknula bih te da priznaš
da griješio si. A ja nisam.
Pravica je u mojim rukama?
Slijedi li osuda ili oprost?
Ne, to nije moj stil.
Ne opraštam jer opraštanje je
odskočna daska egoističnoga ega,
koji oprostom podiže ljestvicu
vlastite važnosti. Diže te iz mulja krivice,
ali očekuje da zbog srama ostaneš klečati.
Neću ti oprostiti, nikada!,
jer zapravo nemam što.
Činio si najbolje što nerječit čovjek
umije i može.
Nisi učinio ništa tako strašno,
osim što si polako, dan po dan,
otkidao zdrave djeliće
moje ljubavi prema tebi.*

ODLAZIM PRAZNIH RUKU

*Ne, ne vjerujem da me ne voliš.
Ne bih ti povjerovala ni kada bi osmijeh
navukao preko čitljivih očiju.
Jer, mi bili smo tamo gdje realisti ne mogu ući,
jer njihov mentalni sklop brazdi
po oku vidljivim stazama.
Mi smo niotkuda stigli na raskrižja života,
sjeli na sredinu kružnog toka
i obećali si dosmrtnu ljubav.
Pokajala sam se, znaš?,
jer poželjela sam da nam se prsti spletu,
da do bola opečemo se pogledima,
da drhturimo pod gmizavim dodirima...
i da sjednem ti u krilo.
Okrnjenu ljubav, to smo si obećali!
A trebala sam... sve. (Nisi znao, zar ne?)
Trebala sam miris jutarnje kavice,
i tebe, pospanog, krmeljavog i podbuhlog.
Ljubila bih tragove tvojih usnica na šalici,
nos, čelo, i jagodice na prstima.
Mogli smo si obećati barem jednu noć,
jedno svitanje, i tjelesne užitke
(bez profane strasti).
Znaš, po prvi put pogazit ću obećanje...
i neću te voljeti!
Odluku donosim na ruševinama snova.
Zdrobit ću ih obećanjem svojoj podsvijesti,
da mogu udaljiti se od neopipljivog kružnog toka,
i ne osvrnuti se.
Osobenjaci to mogu. Preko noći napuštaju
nevrijedno, nejako i neistinito.*

*Odlazim.
Odlaznim praznih ruku,
a ti ostaješ prazne duše.
Ne, ne vjerujem da ne voliš me.
Ne bih ti povjerovala
ni kada bi osmijeh razvukao preko očiju.
Ja sam čudakinja s pedigreeom
i skitnica bez rupe na potplatu,
i ne, ne volim te...
jer odlazim praznih ruku.*

TUGINA KUTIJA

*Jesam li došla do kraja mučnih insomnija?
Mogu li u sebi prigušiti svjetlo tvoje duše
i s treskom zatvoriti Tuginu kutiju?
Da, iako opečenih promišljaja, i srca,
Prometeju vraćam plamenove strasti.
Što su mi donijeli, osim zaleđenost nutrine?
Dok misli plamtjele su na krijesu želja,
duša je cvokotala na inju neimanja.
Daj, ohrabri me sočnom psovkom,
osnaži me izrazom gađenja,
podrži me trajnim razočarenjem,
da otvorim Tuginu kutiju
i da beznadne misli
odlete u mrežu zaborava.
Pustit ću te tvojim virovima neshvaćanja,
valovitim tugama i urlicima samoće.
Pustit ću ti ruku
da utopiš se u moru čuđenja,
kada osvijestiš da čežnja je glad srca,
koju milozvučna riječ može utažiti.
Dajem ti obećanje... Idem dalje!
Bez tebe u sebi!
Puštam te...
tako lijepog, muževnog i ponosnog.
Puštam te, jer sakrio si osjećaje,
a otkrio slabost.*

POSLEDNJA LJUBAVNA

*Stišanošću listam šušlava sjećanja,
šumom u ušima budim ošamućenu svijest
i suhim očima isplakujem nas u nepostojanje.
Ti znaš da ja znam, i ja znam da ti znaš,
pa, ipak, uništismo se neznanjem.
Ošinuo si me pogledom, skupio ramena...
i okrenuo mi leđa. Besramno naglo.
Spustio si glavu, zurio u pod,
jer znao si da nisam tamo,
da neću pasti baš toliko nisko.
Izbjegao si i govor očima!
Istim onim očima, pod kojima brisao si
vlažne obraze i slinu u kutu usnica,
kada nestala sam iz tvoga vidokruga.
Stidljivost bih ti oprostila,
ali šutnju u očima ne opraštam!
Iz njih sam mogla iščitati hoću li oživjeti.
Može li Zeus skliznuti s Olimpa moga srca,
jer o ljubavi ne zna zucnuti ni riječ,
jer skrito, u sebi pati,
jer nestaje u ambisima strahova,
a ništa ne poduzima,
nego iz tekućih kristalića kumi i doziva?
Zgazi se, napokon!
Tišinom listam mrvičasta sjećanja,
šumom u ušesima budim polumrtvu svijest
i sa zaleđenog srca cijedim posljednju ljubavnu.
Da si me presreo očima, moje bi ti rekle
da obožavam tebi mrsku ćelavost
i smežurane tvoje godine,
jer griju i od zla čuvaju ljepotu tvoje duše.*

*Propustio si i posljednju priliku za razgovor,
makar očima.*

Okrenuo si mi leđa. Okrećem ih i ja.

Ja nisam ti.

Ja neću umrijeti ne živeći,

i neću živjeti umirući, svaki dan iznova.

Ja kidam lance trpnje u šutnji, i odlazim...

tamo gdje umire se

s osmijehom u očima.

SVE JE U REDU

Ništa nisi shvatio.

Ništa!

*Nisam trebala tvoje prodano vrijeme,
ni bat umornih koraka, koji slijedili bi me
do ponora dostojanstva i gubitka sigurnosti.
Nisam te htjela navoditi da činiš stvari
zbog kojih bi se sutra kajao,
i kleo me.*

*Nisam htjela biti iskrica uzroka
grozomornih promišljanja,
zbog kojih strahovao bi od otkrivenja,
i skandala.*

*Nisam pokušala poljuljati tvoj klimavi,
daščani dvor,
ni ljubiti ti ogrebotine na prstima bez žuljeva,
i zlatnine.*

(Ništa nisi shvatio.)

Pitaš se što si trebao shvatiti?

*Htjela sam te počastiti srećom. Eto, to!
Gurkala bih te pri usponima, onako,
samozatajno,
i liječila ti slomljenu, dušu,
kada pao bi za porazom.*

*Pružila bih ti snažno krilo, da ustaneš,
a drugim bih te zagrlila
i na uho ti šaptala: "Uz mene...
možeš sve što hoćeš".*

(Trebao si shvatiti...)

*Samo sam te htjela ispuniti
svjetlom svoje božanske duše.*

A ti?

*Volio si me ropski, u lancima samoće,
gdje zvečahu nagađanja, sumnje i strahovi.
Volio si me, ali slijedio si zlokobna,
lažna treperenja bolesnih upozorenja,
koja nadglasala su objavu da bježiš
od nebeske ljubavi,
koja ispunjava očekivanja.
No, i anđeli odustaju.
Rašire krila
i nestanu.
Sve je u redu.
Opet se smijem.
(Ništa nisi shvatio.
Ništa...)*

POVRATAK PO ŽIVOT

*Dojadilo mi je, mili moj, pratiti te mislima,
saginjati se pred nasumično ispucanim
iznenađenjima,
strahovati zbog namnoženih imaginacija
i očekivati simbiozu s vlastitim bitkom.
Godine se ukopaše u bezvremenskom prostoru,
ali mi smo okretali stranice kalendara
i s vjerom tutnjali kroz uzaludna čekanja.
S dlanovima na strahom začepljenim ušima,
s crnim, nepropusnim naočalama povrh nosa,
osluškivali smo grozomorne grmljavine nutrine,
i jadali se zidovima.
Sklanjali smo se još dublje u špilje beznađa...
i grmljavinske misli nosili sa sobom.
Dojadilo mi je, živote moj,
neprekinuto trajanje čekanja.
Zato odsad koračam unatrag.
Moram se vratiti do mjesta
gdje sam te prvi put srela,
do mjesta ushićenja,
na kojemu zaboravih život vrijedan življenja.
Dojadilo mi je, Horuse moj,
danju glavinjati, a noću probijati se
između sakrivenih suza i histeričnog plača.
Ne mogu više, prežaljeni moj,
voljeti i biti voljena
samo kada sam sama.*

AMNEZIJA

*Raspala sam se, i podvojenost rasula
u obje noge, med koščice stopala.
Na dnu sebstva, razdijeljenog jastva,
najzad sam potpuna, i stabilna.
Prituljenim glasom, koji primirio je drhtaje,
zaklinjem se mrvicama svoga života,
gustim ožiljcima srca, umorom duše
i nikada zdravijim razumom...
odlazim tamo gdje neću te čuti,
vidjeti... ni osjećati!
Krajem kolovoza past će i prve kiše blagoslova,
koje pogasit će vatre košmara,
i naplavinama mudrosti
izbrisat će tvoje tragove u meni.
Zauvijek!
Zaklinjem se ranjenim strofama,
pokapanim pjesmama,
naboranim obrazima,
prazninom dana i puninom noćnih vizija,
da nadu puštam s lanca...
i prepuštam te beznađu.
Svakodnevno prodirat ću u sebe
i klizišta savjesti podmazivati zaboravom.
Ako iz avetinjski tihog separea vlastita življenja,
poput osuđenika na smrt, krikneš moje ime,
obuzet će me totalna amnezija i pitat ću:
Oprostite, a tko ste vi?
I neću te žaliti, ni ako zagluši te škrgut zubi...
zbog kašnjenja.
Ni ako puknu brane na očima, i zasuziš
zbog kajanja.*

*Zaklinjem se svjetlom i sjajem,
riznicom svoje nebeske duše,
da neću mariti
za tvoje osjećaje,
jer ne osjećam ih više.
A ako slabost poželi
vratiti se svojim korijenima (u meni),
borit ću se s ljubavnom sljepoćom...
do zadnjega daha.
Pa neka te smrt
iščupa iz mene!*

NADOMAK PROŠLOSTI

*Znaš li kako znam da na korak si
od prošlosti?
Jer ja sam na trenutak udaljena od dna.
A kada strovalim se na dno
svoje mračne strane,
rasprsnut će se čežnja i sve misli o tebi.
Preslagivat ću krhotine i odbaciti one
s tvojim imenom, tvojim likom i djelima.
Krenem li prema prosvjetljenju,
i rasterećenju,
prestat ću voljeti tebe, a mrziti sebe.
Kada s dna svoje mračne strane
vratim se cjelovita,
izborit ću se za pravo
da ne snosim krivicu
za neizmjernu ljubav,
koju umanjuješ strašljivošću i pasivnošću.
I neću ti se vratiti. Nikada!
Jer vratila bih se na dno postojanja,
a ja zaslužujem vrsnije, ljepše i bolje
od tebe,
i življenja pod potplatom
glumljene ravnodušnosti.
Čuvaj se...
na tren sam od dna.*

HOĆEŠ LI?

*Za te nevidljiva, nepostojeća, tek u stihovima
potiho jecah, jer smušenim mislima
i strahom od samoće,
grlio si zrak koji zauzimao je moj prostor.
Svladala sam drhturenja zbog tvoje nesigurnosti,
ponos sam zakucala na vrh krvavog stubišta,
sram probila visokom potpeticom duše
i prkosno ustobočila se pred mračnim djelom sebe.
Izbezumila te neočekivana transformacija,
promjena izgleda i ponašanja,
i proželi su te hladni trnci kajanja
zbog vjere u prijevarnu maštu.
Kriva sam, možda, ali ne tebi.
Voljenjem ti nisam naudila.
Ništa nisam od tebe tražila. Ništa!
Voljela sam te. I to je moj neoprostivi krimen?
Mada to činih bezglasno, bestjelesno, besvjesno?
Ne možeš me kriviti ni kazniti zbog neobjašnjive,
nezaustavljive, nesebične ljubavi.
Štoviše, zahvali mi! Koliko jučer kmečao si
u jedva izdržljivoj patnji, dozivao me krišom.
Danas cviliš, a dobio si zadovoljštinu...
razočarenje mnome.
Ali, od sutra? Od sutra si slobodan...
ničiji, i nevoljen.
Idi! I zaboravi ružnoću pjesničke duše.
No, hoćeš li spokojno spavati
bez ružičastih snova o nama?
Hoćeš li biti sretan bez mojih tuga?*

VICE VERSA

*Skinula sam trupac sa zida,
u tvoju dušu udahnula sam drugačiji život,
privukla te nerješivim zagonetkama
i uvukla u moje šarene okvire mašte.
U čudu gledao si u me, pitajući se
ispod koliko kožnatih ogrtača
Đepeto izvlači nadljudsku hrabrost.
Prodrimala sam te ugodnim iznenađenjima,
dotakla te čarobnim štapićem strofa
i pretvorila te u pravog čovjeka...
i živu ranu na koljenima.
Upustio si se u riskantnu pustolovinu,
vjerujući da ćeš zagađene misli provjetriti
na čistom zraku moje duše,
a zaglavio si u košmarima mene.
Poljubio si me srcedrapajućom pjesmom
i udahnuo zadnji dah moje samobitnosti.
Padoh na koljena, pred prelijepo božanstvo,
i otpuzah u svoju kolibu ništavnosti.
Hodao si za tragovima mojih krvavih koljena
i u svaku kap krvi kapnuo po jednu suzu.
Odjek sudara moje krvi i tvojih suza,
jezdio je mojom zbunjenim promišljajima
i tjerao me da, klečeći, glavom udaram u zid.
Činilo se da kroz cigle razdvojenosti
čujem podrugljive hihote Mačka i Lisice,
dok pratili su tragikomediju Pinokija i Đepeta.
To smo bili, zar ne?
Nespojiva kombinacija vice versa.
A što nema budućnosti,
valja čvrstom voljom amputirati.*

*Nakon duga niza godina,
digla sam se s koljena
i pobjegla u suprotnome smjeru.
Izbrisala sam te iz misli, duše, srca
i iz pjesama,
i zakopala te duboko ispod podsvijesti.
Ah, kako lijepo bilo je stameno hodati
i tek tu i tamo zgrčiti se zbog potmule boli
pri prigušenim urlicima podsvijesti.
A onda si se pojavio kao najljepši lutak,
pogledao me s neskrivenim oduševljenjem,
srčekima u očima, s dlanom na grudima,
i ja sam opet, neočekivano,
kao najveći imbecil... pala na koljena.
Zašto si me srušio? Zašto???
A ako te čežnja, ta zla silnica,
natjerala na taj čin,
zašto mi nisi rekao... da ustanem?
Reci mi, zašto?!
Prolaze mjeseci, a koljena užasno bole.
Iz sve veće rane cijede se potoci krvi,
koju nitko ne vidi.
Ti još uvijek suze kapaš u moju krv,
vjerujući da ja sam anđeo,
koji leti s kapima crvene kiše...
i kojega ljubav ne boli.*

*Zahvat će biti bolan, ali odsjeći ću nogu,
na sredini bedra, i sve prste desne ruke,
da nikada više zbog tebe ne puzim
i da me ni na trenutak ne zaboliš...
ni u pjesmama.*

RAŠIRI RUKE

*Kaznio si me življenjem
sa svezvremenskom, potmulom boli,
i sa znojenjem, kada tesala sam tijelo
za ohrabrenje i samopouzdanje,
vjerujući prijevarnoj nadi
da i ti znojiš se
hitajući meni u susret.
Kaznio si me odronima sumnje,
okrivljenjima bez smisla i temelja.
Strahom zatrpavao si stranputice,
koje vodile su u mračnu stranu bivanja...
pod hrapave potplate iskušenja,
pod bodljikave dlačice i okovane misli,
dok ja maštala sam o dočeku vedrog neba,
s kojega padale bi sjajne, lepršave zvjezdice
i miješale se s provrelim strastima
u mojim venama.
Kaznio si me predanošću stremljenjima
prema pomno odabranim ciljevima,
kada za obrve lijepio si mi vjeđe,
ili rušio me u sablasnu tamu jastva,
u kojoj grobna tišina vodi glavnu riječ.
Kažnjavao si me dugo, sadistički, prikriveno,
ali... za što?!
Nevjernica, žena s dva lica, lažljivica,
varalica... Zar?!
A nikada me nisi pitao tko sam,
niti kakva sam.
Preživjela sam. I pravo ti budi! Živjet ću!!!
Oprostila sam si grijehe prema sebi!*

*Zaboravit ću trpnje u žrvnju slutnji,
nelagode pri disanju, bdijenju,
pretpostavljanju, iščekivanju, življenju...
Preživjela sam. Imam milijun razloga
za zahvalnost, i sreću.
Kajanje, tugu, mučna tupljenja
i mameći miomiris ljubavi,
nisam sasvim zbacila s leđa duše,
ali pod teretom kletog neostvarenja,
ojačala sam.
I sve lakše nosim rastuće praznine
u sebi.
Kažnjavajući mene, kaznio si sebe,
ne spoznavši da bol vraća se tvorcu.
Mili, raširi ruke...
stiže ti tuga.*

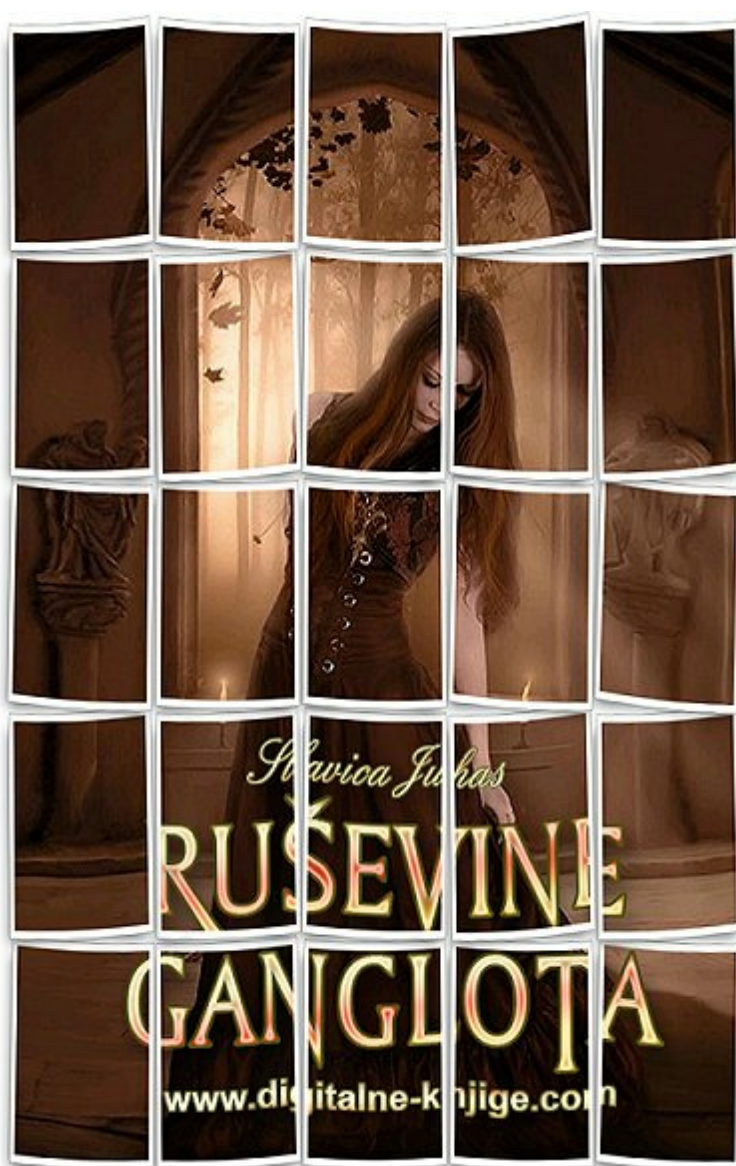

RUŠEVINE SRCA MOGA

*Misteriozni dvorac odavno prestao je biti
sigurno utočište srodnih,
blizanačkih duša.
Pod moje empatične grudi sklanjali smo se,
kada u metežu zurili smo u praznu ploču,
s tjelesa skidali sebične poglede simpatizera
i gadljivošću strugali otiske poljubaca s obraza,
jer i u gužvi bili smo sažaljivo sami.
Uvijek iznova vraćali smo se
čaroliji našega doma,
jer jedino u momemu srcu
osjećali smo pripadnost.
Sve do dana
kada upalila sam svijeću u svijesti,
kada bljesnula je odlučnost
da dvorac od crvenih kapi
mora biti srušen, zajedno s temeljima.
Probudila sam se
med hladnim zidom stvarnosti,
s prozora strgnula sam draperije straha,
na sredinu dvora pobacala sva sredstva
za bijeg od zbilje
(stol, stolac, šalicu, pepeljaru,
bilježnice i olovku),
i zapalila razloge jezovite šutnje
i neljudskoga trpljenja.
Sumnjao si u moju ljubav.
Lice si zaklanjao dlanovima,
u koje kapao si razočarenja životom,
i pri pretjeranom samosažaljenju
propustio fantastične prizore,*

*kada ogroman plamen
gutao je naša nedostajanja,
a sve do neba protezao se
sivi dim konačnosti.
Nisi zaslužio da ti ispričam bajku
o susretima i zagrljajima
u mojim mislima,
o okrutnim ratovanjima razuma i srca,
o dugim košmarima između pjeva i tišina,
o neživljenom životu
između sna i jave.
Ako još jednom poželiš osjetiti
moju dušu...
nemoj poslušati svoju!
Nemoj me tražiti ni zvati,
jer naš dvorac je namjerno srušen.
Nemamo se kamo vratiti.
A plamen ljubavi ugasio se
pod ruševinama Ganglota.*

Tamo gdje se šuti! Recenzija knjige «Ruševine Ganglota», Slavice Juhas

Tamo gdje se šuti, tamo gdje se snovi ostvaruju, tamo gdje varamo ovu stvarnost stvarajući novu i vjerujući u nju, tamo se susrećemo s riječima, stihovima, s rimom ili slobodnim stihom, tamo se susrećemo s poezijom. Koja nam postaje svojevrsan bijeg od stvarnosti (koje stvarnosti?), koja je utočište, neprolazna ljepota, beskonačno vrelo novih pjesničkih slika. Novih riječi.

Stihovi nastaju u našim gorljivim nemirima, uznojenim nesanicama, u nezadovoljstvima našim i nesposobnosti da se ispunimo običnostima, svakodnevicom i rutinom (koja nas proždire, ta rutina, ali bez koje smo često izgubljeni). Pa posežemo za riječima, jer je i u početku (Početku) postojala tek riječ (Riječ) i ona je bila svjetlilo u čovjeku (tako kaže Ivan, a ja mu beskrajno vjerujem, barem što se riječi tiče). Riječ je čovjeka obdabila smislom, svakodnevnim i prizemnim, ljudskim smislom, ali i onim zvjezdolikim, izmaštanim, priželjkivanim smislom. Da nema riječi, ne bi bilo pjesama, ni pjesnika. Ne bi bilo ljepote, toliko potrebne u ovim danima koji nas polariziraju na one koji čitaju i one koji ne čitaju, koji vjeruju riječima i one koji to ne čine. Ili misle da su im potrebne samo one riječi kojima će naglasiti svoje potrebe za preživljavanjem. One korisne riječi.

A riječi možemo koristiti na bezgranično mnogo načina i za bezgranično mnogo smislova. Ako se tako može reći.

Riječi nas karakteriziraju, usmjeravaju, izgrađuju. One nam objašnjavaju, tješe nas, potiču na djelovanje.

Ljudi stvaraju riječi, ljudi su riječi koje stvaraju (iako se čovjek ne može misliti, čovjeka možemo doživjeti u materijalnom smislu, dodirnuti ga, uštipnuti, poljubiti, ali ga ne možemo misliti), a pjesnici su riječi koje uzburkavaju našu nutrinu. Nakon pjesnikovih riječi ništa u našim životima nije i ne može biti isto.

Pjesnici su doista veliko čuđenje, oni nas iznenađuju svojim izborom riječi, obasipaju nas iskricama oblikujući i svoj i naš svijet. Kakav bi svijet bio bez lirike? Bez umjetnosti?

Nikakav. Gol, prazan, pusta zemlja u kojoj ni pijetlovi ne bi pjevali svoju jutarnju pjesmu, a magle bi se uvlačile u svaku poru živog i neživog svijeta.

Razmislimo malčice tek o ovim riječima (na kraju svih krajeva ipak nas čeka neki dobar kraj):

Snovi liječe se tek stihovima. Snovi ostvaruju se u stihovima.

Istina?

Zlata Knez

Bilješka o pjesnikinji:

Slavica Juhas objavila je dvanaest zbirka pjesama:

Moj dvoboj (2004), Crveni snovi (2004), Slane kiše (2005), Bijeli papaveri (2005), Nikada nisam (2006), Bulevar umišljaja (2006), Nebeska frula (2007), Vrata vječnosti (2009), Tvoj anđelak (2018), Šaptom napisano (2018) , Spakirani osjećaji (2019) i Ruševine Ganglota (2020).

Zbirke Tvoj anđelak, Spakirani osjećaji, Šaptom napisano, Bulevar umišljaja i Nikada nisam objavljene su i u digitalnom izdanju.

Nakon natječaja, njezine pjesme uvrštene su u zbirke:

Erato '04 (2004), Susret riječi (2006, 2007, 2008), Pjesmom protiv zaborava (2013), Jučer bih umro za te, a danas jer te nema (2004), Uvijek kad pomislim na tebe (2005), Lahor stihova (2018), Snovi sjećanja 3 (2018), Stihovi duginih boja (2019), Stihovi duginih boja 2 (2019), More na dlanu (2019), Večer poezije Srce Isusa i Marije (2019), Poezija zlatnih stihova (2019), Svjetski festival poezije (2019), Biseri na dlanu (2019), Zagreb na dlanu (2019), Najljepše ljubavne pjesme (2019), S ljubavlju, Dea (2019), Slavonija na dlanu (2019) Otisci naših stopa (2020) I Valentinovo (2020).

Sadržaj:

<i>NAJJAČA BOL NAJTIŠE PLAČE</i>	<i>04</i>
<i>UCVILJENE RIME</i>	<i>05</i>
<i>ONA ŠTO SPAVA</i>	<i>06</i>
<i>VATRENA PTICA</i>	<i>08</i>
<i>SRPANJSKA GROZNICA</i>	<i>10</i>
<i>ROGATI KRALJ</i>	<i>11</i>
<i>DRAMOLET</i>	<i>13</i>
<i>NIŽE LIJEVOG RAMENA</i>	<i>15</i>
<i>MENTALNO SMEĆE</i>	<i>16</i>
<i>KOZADA</i>	<i>17</i>
<i>BREZE</i>	<i>19</i>
<i>MOJ MUTAVI LEAR</i>	<i>21</i>
<i>GORDI</i>	<i>23</i>
<i>TAMO GDJE SE ŠUTI</i>	<i>25</i>
<i>VOLIM TE, LUDICE</i>	<i>27</i>
<i>AKO ME U TEBI NEMA</i>	<i>29</i>
<i>KAO KAP KIŠE</i>	<i>31</i>
<i>OBA</i>	<i>34</i>
<i>U KUTKU SRCA</i>	<i>36</i>
<i>PSETORAMA</i>	<i>37</i>
<i>OSVETNICA</i>	<i>38</i>
<i>BOŽIĆNI ANĐELAK</i>	<i>40</i>
<i>GDJE?</i>	<i>41</i>
<i>AMENTI</i>	<i>42</i>
<i>OPAČNICE</i>	<i>44</i>
<i>TRIJUMF</i>	<i>45</i>
<i>TI I JA</i>	<i>47</i>
<i>RANA JESEN</i>	<i>48</i>
<i>POMOR VERSA</i>	<i>50</i>
<i>VREBAČ IZ PAKLA</i>	<i>54</i>

<i>POETASTER</i>	56
<i>DUET</i>	58
<i>PADEŽINA</i>	59
<i>JA SAM TVOJA BOL</i>	61
<i>SRAM ME PRED ŽIVOTOM</i>	62
<i>NE GAZI ME</i>	64
<i>BJEŽEĆI</i>	66
<i>ČAK NADE</i>	67
<i>ZAMRZNUTA PJESMA</i>	69
<i>TAJNA</i>	71
<i>STIŽEM, SREĆO</i>	72
<i>POSLEDNJA NADA</i>	74
<i>NAJTIŠE</i>	76
<i>POSLEDNJE STIHOVANJE</i>	78
<i>MRTVA LJUBAV</i>	80
<i>SELIM TI SE, DUŠO</i>	81
 <i>POVRATAK PO ŽIVOT</i>	 82
 <i>MOJ</i>	 83
<i>NEUGASIVO</i>	84
<i>DAH</i>	85
<i>KIŠOVITI</i>	86
<i>JEDAN SAT</i>	88
<i>ČEKAM TE U STIHOVIMA</i>	89
<i>NE MIČI SE</i>	90
<i>JA SAM TVOJ ŽIVOTNI PROSTOR</i>	92
<i>KRIVE SU ZVIJEZDE</i>	94
<i>SNENA</i>	96
<i>LAŽAC</i>	98
<i>JEDNA OBIČNA VEČER</i>	99
<i>TIHA POETESA</i>	102
<i>UBOJSTVO S PREDUMIŠLJAJEM</i>	104

<i>KAŽEŠ</i>	106
<i>VARAŠ SE</i>	108
<i>VRISCI</i>	109
<i>SVJESNA</i>	110
<i>NJEZINA SAM</i>	112
<i>ORLOVSKO NOVOROĐENJE</i>	116
<i>BEŽIVOTAN ŽIVOT</i>	115
<i>MOJA LJUBAV, MOJE BREME</i>	117
<i>OČI PUNE ŠUTNJE</i>	119
<i>PRESUDA</i>	121
<i>BIO SI PUN MENE</i>	122
<i>POŠTEDI SE</i>	124
<i>PEPELJASTO-SIVA</i>	126
<i>NEVRIJEDAN</i>	128
<i>NIŠTA STRAŠNO</i>	130
<i>ODLAZIM PRAZNIH RUKU</i>	132
<i>TUGINA KUTIJA</i>	134
<i>POSLEDNJA LJUBAVNA</i>	135
<i>SVE JE U REDU</i>	138
<i>POVRATAK PO ŽIVOT</i>	140
<i>AMNEZIJA</i>	141
<i>NADOMAK PROŠLOSTI</i>	143
<i>HOĆEŠ LI?</i>	144
<i>VICE VERSA</i>	146
<i>RAŠIRI RUKE</i>	149
<i>RUŠEVINE SRCA MOGA</i>	151
 <i>TAMO GDJE SE ŠUTI! RECENZIJAKNJIJE "RUŠEVINE GANGLOTA", SLAVICE JUHAS</i>	 155
<i>BILJEŠKA O PJESNIKINJI</i>	158
<i>SADRŽAJ</i>	159

Prilog – Ugovor o korištenju digitalnih knjiga

Digitalne knjige by Impero present dopušteno je koristiti samo za osobne potrebe korisnika, čime želimo izbjeći bilo kakvu mogućnost zlorabotrebte autorskih prava autora knjige. Korisnici ih mogu slobodno pregledavati, kopirati, umnožavati te pokazivati i slati prijateljima ili svim onim za koje misle da bi ih takvo što moglo zanimati, no svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga ostaje isključivo i nepovredivo pravo stranice www.digitalne-knjige.com.

Nenad Grbac iz Zagreba, kao nakladnik, s jedne strane (u daljnjem tekstu: nakladnik) i posjetitelj stranice www.digitalne-knjige.com kao korisnik usluge (u daljnjem tekstu: korisnik) zaključuju klikom na link Prihvaćam ugovor o korištenju knjige prije njezina preuzimanja(download), sljedeći:

UGOVOR O KORIŠTENJU DIGITALNIH KNJIGA by IMPERO present

čl. 1.

Ugovorne strane su suglasne da se digitalnim knjigama nakladnika korisnik može koristiti samo za osobne potrebe, pri tome ničim ne ugrožavajući autorska prava nakladnika i pisaca koji su nakladniku dali suglasnost da objavi njihovo djelo.

čl. 2.

U skladu s prethodnim člankom, korisnik knjigu može pregledavati, kopirati, umnožavati i slati svima onima za koje

smatra da bi ih knjiga mogla zanimati, a nije mu dopušteno mijenjati sadržaj knjiga, dopunjavati ga, kao ni bilo kakva izmjena u izvornome kodu knjiga (bilo u binarnom ili izvršnom obliku).

čl. 3.

Ugovorne strane su suglasne da je svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga nakladnika zabranjena odnosno isključivo i nepovredivo pravo nakladnika.

čl. 4.

Slijedom prethodnog članka zabranjena je bez znanja i suglasnosti nakladnika i pisaca bilo kakva komercijalna ili reklamna upotreba digitalnih knjiga, njihovo korištenje u državnim i privatnim ustanovama (fakultetima, školama, knjižnicama, knjižarama i slično).

čl. 5.

Temeljem članka 3. ovoga ugovora zabranjena je i distribucija digitalnih knjiga nakladnika putem elektroničkih medija i Interneta.

čl. 6.

Ovaj ugovor zaključuje se na neodređeno vrijeme, a sve sporove proizašle iz njega ugovorne strane će nastojati riješiti sporazumno, dok se u suprotnome ugovara stvarno nadležan sud u Zagrebu.

Slavica Juhas

RUŠEVINE GANGLOTA

Nenad Grbac

Srednjaci 22, Zagreb

Mob: 099 / 599-24-34

E-mail: digitalne.knjige@gmail.com

Urednik:

Nenad Grbac

Juhas, Slavica

RUŠEVINE GANGLOTA

www.digitalne-knjige.com

ISBN 978-953-354-249-2

TAMO GDJE SE ŠUTI!

Tamo gdje se šuti, tamo gdje se snovi ostvaruju, tamo gdje varamo ovu stvarnost stvarajući novu i vjerujući u nju, tamo se susrećemo s riječima, stihovima, s rimom ili slobodnim stihom, tamo se susrećemo s poezijom. Koja nam postaje svojevrstan bijeg od stvarnosti, koja je utočište, neprolazna ljepota, beskonačno vrelo novih pjesničkih slika. Novih riječi.

Stihovi nastaju u našim gorljivim nemirima, uznojenim nesanicama, u nezadovoljstvima našim i nesposobnosti da se ispunimo običnostima, svakodnevicom i rutinom (koja nas proždire, ta rutina, ali bez koje smo često izgubljeni). Pa posežemo za riječima, jer je i u početku (Početku) postojala tek riječ i ona je bila svjetlilo u čovjeku, Riječ je čovjeka obdарила smislom, svakodnevnim i prizemnim, ljudskim smislom, ali i onim zvjezdotlikim, izmaštanim, priželjkivanim smislom. Da nema riječi, ne bi bilo pjesama, ni pjesnika.

A riječi možemo koristiti na bezgranično mnogo načina i za bezgranično mnogo smislova. Ako se tako može reći.

Riječi nas karakteriziraju, usmjeravaju, izgrađuju. One nam objašnjavaju, tješe nas, potiču na djelovanje.

Ljudi stvaraju riječi, ljudi su riječi koje stvaraju. a pjesnici su riječi koje uzburkavaju našu nutrinu. Nakon pjesnikovih riječi ništa u našim životima nije i ne može biti isto.

Zlata Knez